

Oázis

Egyházunk otthon épül

Erőt adó alkalmak
A család kisegyház
Messziről a Jóistenhez
Ünnepet teremteni munka
Rám jött a féltékenység

2011/4.

Nomád lánytábor 2011

A nomád lánytáborosok összeszokott kis csapat. Minden az erdő mélyén zajlik. Sátorban alszunk, patakban fürdünk, saját készítésű eszközeink vannak.

Magunk hozzuk a vizet, tüzet rakunk, főzünk. Közösen játszunk, farigcsálunk, imádkozunk, és sokat-sokat beszélgetünk. A legfőbb, hogy van időnk, ráérünk, süt a nap, esik az eső, nyaralunk..

Az öröm életünk forrása

A schönstattiak olyan keresztény emberek, akik keresik a szépet, a jót, az örömet életükben. Ez nem megy magától. Ha valami rossz ér, ha valami nehézség adódik, az leköti a figyelmünket, sokszor negatívvá színezi a hangulatunkat.

Keresni, ami szép volt, ez munka. Jófeltétel is lehet, észrevenni az örömet. (Kentenich atya egyik gyónójának ezt a feladatot adta: vezessen örömkatalógust, és minden nap gyarapítsa!)

Kritikus társadalom, negatív újságírás, rémhírek, ezek között élünk.

Ha naponta arra törekszünk, hogy észrevegyük a szépet, életformává válhat az aranybányászat. Ez lesz a mai világban a túlélési technikánk. Új erőt adó alkalmak keresése, közös szép és fontos pillanatok felidézése. A minket ért örömnél elidőzünk, s mélyen magunkba szívjuk.

Hisszük, hogy a sok szépet, jót Isten adta az életünkbe. Így az örömeink mögött az Atya kényeztetését érezhetjük, hogy a szemefénye vagyunk, hogy különösen szeret minket. Ez a tudat erőt ad, feltölt, s így az örömeink megtapasztalásai forrássá válnak az életünkben. Mint egy szerelmes, aki felidézi kedvese sorait, úgy ízeltgetjük a szép élményeinket. Ezzel hozhatjuk be életünkbe a minőséget, a mélységet.

Örömvadászatra fel!

Közös, kettesben töltött időnk ritkán adódik, nehezen tudunk úrrá lenni sokféle szakító feladattengerünkön. Egy szép

kora őszi délutánon mégis elhatároztuk, hogy találkozunk valahol a városban.

Kerestük az alkalmas helyet, ahol meghitt környezetben tudnánk egy kis időt csak az egymásra való figyelésnek szentelni. Bolyongtunk a város szebb részein, parkokon vágunk át, élveztük a lemenő nap bágyadt sugarait. Végül egy nagy templom tövével kötöttünk ki, egy kis kávézóban.

Semmi extra nem történt, csak kortyoltuk a kávé, beszélgettünk, és gyönyörködtünk az érzésben, amit ez a nyugodt egymásra szánt idő okozott a lelkünkben.

Tartalom

Örömvadászat.....	3	Gyerekszaj.....	49
Tartalom	4	Hírek	50
Esszé	5	Fiatalok Oázisa	59
Életünk.....	8		
Frissítő	24		
Kentenich atya tanításából.....	26	Jelenlegi számunk házigazdája	
Tedd könnyűvé	28	a Pécsi Régió volt,	
Nyári emlékek II.....	30	köszönjük a munkájukat!	
Női rovat	35	Őket az Óbudavári Régió követi.	
Őszidő.....	37	A következő Oázis központi témája:	
Gyereknövelde.....	40	Akkor is szeretlek	
Szentély év.....	42	Lapzárta: 2012. február 15.	
Kincsesláda.....	43	Várjuk írásaitokat a következő címre:	
Filmajánló.....	44	oazis@schoenstatt.hu	
Oázis könyha	46	ISSN 2063-0441	
Gólyahír.....	47		
Van/Nincs boruk!.....	48		

OÁZIS 2011. december, XXI. évf. 4. (64.) szám, a Családok a Csaláért Egyesület (**Magyar Schönstatt Családmozgalom**) lapja. Megjelenik negyedévenként. Felelős kiadó: az Egyesület elnöke, 8272 Óbudavár, Kistelek u. 2. Tel.: 06-87/655-014, info@schoenstatt.hu, www.schoenstatt.hu/oazis

- **Főszerkesztő:** Endrédi Pisti és Orsi
- **Készítették:** Abai Anna, Andai Anikó, Balogh-Palásthy Anna Mária, Bertóti Róbert, Bodó Márton és Rita, Csermák Kálmán és Alice, Csermák Péter, Dalmadi Anna, Dévényi Sára, Dipold Pál, Endrédi István és Cili, Endrédi Gábor, Fehér Zoli és Marika, Kiss Ádám, Kozma Judit, Kuslits Károly és Panka, Komáromi Mari, Lőw Péter és Helga, Mester Judit, Mészáros Zsuzsa, Perei Gábor és Nóra, Radnai István és Márti, Radnai Kinga, Radnai Petra, Sallainé Karikó Éva, Oláh Gyöngyvér, Oszoli Dénes és Márti, Pálincás Máté, Schumicky Ildikó, Selymes Anita, Simon Dani, Szabó Irén, Ther Antal és Ágnes, Ther Péter Pál, Tiffánné Kaszler Éva, Török Péter és Orsolya, Vidra Zoli és Rita, Wangler Ottó és Kati, Weeber Saci, a Szűzanya egy miskolci családja
- **Szöveget gondozta:** Schumicky Ildikó, Heiszer Erika
- **Képszerkesztő:** Lőw Helga • **Grafika:** Laza Dominika, Ozsvári Imri
- **Címlapkép:** Lőw Péter **Hátsó borító:** Turcsik István
- **Tipográfia:** Heiszer Csaba és Erika
- **Nyomás:** D-Plus Nyomda 1037 Budapest, Csillaghegyi út 19-21.

Az Oázis évente négyszer jelenik meg. Éves költsége (postaköltséggel) 1500 Ft. A költséget adományokból, illetve díjazás nélküli munkavégzés útján teremtjük elő. Kérjük, hogy ezzel az összeggel támogassátok az Egyesület 73200134-10000434 számlaszámát! Az óbudavári építkezéseket a Schönstatt szentélyt Magyarországnak Alapítványon keresztül tudjátok támogatni (73200031-11252201 számlaszámon).

Egyházunk otthon épül

Boldog II. János Pál pápa használta ezt a szép nevet a családra: ecclesiola, kisegyház. Mintha a nagy Anyaszentegyházat becézgetné. És valóban, ha a kis egyházat, küldetését közelebbről megvizsgáljuk, az teljesen egyezik a nagy Egyházzal.

Vegyük sorra:

Az Egyház fontos feladata, hogy **a szentségi Jézust a világba vigye**. Ha betérünk egy templomba, ott ég az örökmécses, jelezve, hogy a Tabernakulumban jelen van az Oltáriszentségben Jézus valóságos Teste.

Ha betérünk egy család otthonába, a szentségi házasságban élő szülők szeretetközössége révén Jézus valóságosan jelen van. Tilmann atya szokta mondani: „Ha én önök előtt, mint házaspár előtt térdet hajtok, az teljesen rendjén való, hiszen az Oltáriszentségben jelen való Jézus előtt is térdet hajtunk. Az önök szentségi házasságában ugyanúgy él Jézus.”

Mekkora adomány és lehetőség ez a számunkra! Egy új, eddig kevésbé felfedezett terület ez. Hogyan imádkozhatunk Jézust a házasság szentségében? Ismét Tilmann atyát idézem: „Üljenek egymás mellett csendben, és imádják a társuk szívében élő Jézust.”

A házasság szexuális szeptéje is az Úr imáadásának fontos területe. Kentenich atya szerint semmi sem hasonlít jobban a Szentháromság szeretetközösségére, mint egy házaspár a házastársi együttlétben.

Az ember test és lélek szerves egysége. A házastársi kapcsolat során a teljes önátadás valósulhat meg. A házaspár egymásnak ajándékozza magát, ahogy a három isteni Személy is ezt teszi szüntelenül.

A házasságunk kifejezheti és jelezheti is, hogy mennyire élő a házasságunk szentsége. Jelen van-e, és hogyan van jelen közöttünk az önjárandékozás készsége?

Másik fontos feladata az Egyháznak **a hitoktatás**.

Sokszor halljuk az igazságot: egy gyermek első és legfontosabb hitoktatói a szülei. Itt nem elsősorban a teológiai ismeretek átadásáról van szó, bár az alapokat ideális esetben a családban sajátítja el mindenki. A gyermek tökéletesen érzi a szülei hitét, és az az igazodási pontja. Hiába hall csillagszórós, lebilincselő hittanórákat, ha otthon azt érzi, hogy ezeket a

dolgokat nem kell olyan komolyan venni. Viszont lehet akármilyen nyögvenyelős, unalmas egy hittanóra, ha otthon Isten szeretete és parancsai a legfontosabbak, akkor az a gyermek számára is az lesz. Belső magatartást adunk tovább a gyermekeinknek, akarva-akaratlanul. Ezért is fontos, hogy mi magunk is folytonos fejlődésre törekedjünk, nem szüneteltetve az önnevelést. Ha a család heti rendjének fontos, kihagyhatatlan része a szentmise, mert az „Úr napját szenteld meg!”, akkor nagyobb az esély, hogy a gyermek sem fog válogatni majd a tízparancsolat közül.

Kentenich atya sokszor beszélt a nevelt nevelőről. Amit a gyermekemnek át szeretnék adni, azt nekem is élnem kell. „Nem csak csatornáknak, hanem tartályoknak is kell lennünk, ha hatást akarunk elérni.” – mondja Schönstatt alapítója. Akkor vagyunk hitelesek, ha magunk is haladunk ugyanazon az úton, amelyen a gyermekeinket nógatjuk. Ha a szívünk csordultig tele van azzal, amit az utódainkba csöpögtetünk.

Harmadik terület a **liturgia**. Az Egyház legfontosabb közös imádsága, istentisztelete a szentmise. Több is, mint istentisztelet, hiszen Jézus kereszttáldozatának megjelenítése.

Ezen a területen is van tennivalója a családnak. Az otthoni közös imádságok megalapozzák a gyermekben az Istenhez fordulás külső és belső rendjét (pl. azt a képességét, hogy tudjon csöndben lenni). De itt is nagyon fontos momentum az, hogy a gyermek részt vesz a szülei ima-

életében. Látja és hallja őket imádkozni. Nem utolsósorban, a tapasztalatok szerint a gyermekek közvetlen, kedves Istenhez fordulásából mi, szülők is sokat profitálunk. A családi imát igen erősen megalapozza, ha van a házaspárnak kettesben is imaélete. Ennek idejét és módját a tapasztalatok szerint nem gyerekjáték megtalálni, de nagyon gyümölcsöző eredményei vannak a családi élet számára.

Negyedik terület az Egyház **szociális szolgálata**.

A családnak feladata a tágabb családban élő idősek, betegek gondozása, látogatása. Ahogy a Házaspárok útjának

Hogyan imádkozhatjuk Jézust a házasság szentségében?

egyik állomásánál elmélkedünk: „...ők gyógyítják rohanó világunk ezer sebet.”

Bár sok áldozatot követel ez a családtagoktól, kölcsönösen gazdagodunk egy ilyenfajta kapcsolatban is.

Szép feladat a család számára – a lehetőségek által határolva – a környezetében élő testi vagy lelki szegények segítése. A Jóisten gondviselő szeretetének eszközei lehetünk. (Pl. nem kell hozzá sok idő, se pénz, ha időről-időre együtt a gyerekekkel átnézzük az otthoni játékarzenált, mi az, amit elajándékozunk másoknak.)

Az Egyház gyarló, gyenge, bűnös emberekből áll. A nagy Egyház is és a „kisegyház”, a család is. Sokszor elbotlunk, elmulasztjuk a jót, tesszük helyette a rosszat. Az Atya irgalma viszont végtelen. Nem annak ellenére szeret minket, mert gyengék vagyunk, hanem éppen azért – szokta Tilmann atya mondani.

A kudarcok ne homályosítsák el előttünk a célt. Ilyen nagy, és szép feladatokra teremtette a családot a Jóisten, és az Ő jelenléte miatt hívhatjuk a nagy Egyházat is és a kicsit is szentnek.

A pápára figyelünk

„...a szeretet a maga tisztaságában és önzetlenségében a legjobb tanúság Isten mellett, akiben mi hiszünk, és aki szeretetre készlet minket. A keresztény ember tudja, mikor van ideje annak, hogy beszéljen Istenről, és mikor jobb hallgatni róla, és hagyni, hogy egyszerűen maga a szeretet beszéljen. Tudja ugyanis, hogy az Isten szeretet, és éppen akkor van jelen, amikor semmi mást nem csinálnak, csak szeretnek. (...) tetteikkel, szavaikkal, hallgatásaikkal és példájukkal Krisztus hiteles tanúi legyenek.”

„...azokat az embertársaimat is, akiket első látásra nem szívlelhetek, vagy egyáltalán nem is ismerek, Isten kedvéért szeretem. Ez csak az Istennel való bensőséges találkozás által lehetséges, amiből akaratközösség születik, és behatol az érzelmekbe. Ekkor tanulom meg, hogy azt a másikat ne csak a szememmel és érzelmeimmel nézzem, hanem Jézus Krisztus szempontjából lássam. Az Ő barátja az én barátom.,, (XVI. Benedek, Deus caritas est)

Otthon vagyunk az Egyházban

I smerünk egy családot, akik – rokoni szálak révén – rendszeresen utaznak keresztül-kasul kies hazánkban. A nyugati határtól az észak-keletig évente teszik meg az utat, jelentős bevételt ugyan nem hozva a MÁV-nak, mivel a nagycsaládos jegy erre nem ad lehetőséget, ám a gyerekek látókörét jelentősen szélesíti az útitársak szókinccse, kiejtése, valamint étkezési szokásai. Ezúttal azonban nem erről szeretnék szót ejteni.

A kedves borsodi rokonok egytől egyig a református egyház tagjai, csupán a népes rokonság két generációval ez előtt Nyugat-Magyarországra nőtt tagja tette meg azt, hogy katolikus lányt – napjainkban a fent említett családban nagymamaként működik, nyolc unokával – vett el feleségül. (Nem tartozik szorosán a lényeghez, mégis a 60-as évekre jellemző az egykori gratuláció, mely a templomból kilépve hagyta el a vőlegény

...több száz kilométeres utazás után is a saját Egyházunk kebelén vannak, testvérek közt, szeretetben.

keresztanyjának száját: „Soha nem bocsátom meg, hogy katolikus – sic! – templomban esküdtél!”

A vallási különbségek nem okoznak problémát. Bérnálásra és konfirmálásra ugyan nem hívják meg egymást a családtagjai, a többi ünnepük viszont közös és szeretettel teli.

Mindössze abban van nézetbeli különbség, hogy a „nyugatról” érkezett rokonok vajon miért ragaszkodnak a vasárnapi szentmiséhez. A saját vallásuktól eltávolodott kedves emberek ezt egy sajátos vallásértelmezésnek tartják.

A rokonság falujában református tiszteletes és templom működik, ám két szomszéd faluban is található római katolikus istenháza. Természetesen ezeket látogatják vendégségbe érkezvén ismerőseink.

Mindig nagy öröm, ha néhány helybeli arcán feldereng a felismerés: Jé, látuk őket tavaly nyáron is, csak egy gyerekkel még kevesebb volt. Ők az XY presbiter rokonai ...-ről.

A gyerekek számára az a nagy élmény, hogy idegen környezetben ugyanaz a liturgia, ugyanazok a dalok – kántora válogatja, mennyire azonos dallammal – hangzanak fel, nem csupán a saját falunkban megszokott ismerős gyerekek jönnek békesség

kézfogásra, sőt, ha a pap bácsi is észreveszi őket, akkor a messziről jött kedves vendégeket is köszönti a szentmise elején.

A templom előtt, a szentmise után szokásos néhány kedves szó a családhoz, kölcsönös mosolygás kibővíti a „keleti”

rokonság körét mindazokkal, akik azonos Egyházban vallják meg Istent.

Nagy ajándék ez az országot átszelő rokoni háló, melynek révén megtapasztalják, hogy több órás és több száz kilométeres utazás után is a saját Egyházunk kebelén vannak, testvérek közt, szeretetben.

Egyre közelebb az Egyházhoz

T egnap takarítás közben a kezembe kerültek régebbi Oázis magazinok. Az egyikbe belelapozva felfedeztem egy képet, amin a férjemmel ülünk a Házaspárok útja egyik állomásánál, és felolvassuk a könyvből az ehhez tartozó részt. Ez 2008-ban volt. Akkor egy lelki gyakorlat keretében látogattunk el Óbudavárra, két település közösségével. Az ottlét számunkra nagyon sokat jelentett. Vízválasztó volt az életünkben. A házaspárhoz, akik megszervezték az a programot, azóta szorosabb barátság fűz minket. Sokat köszönhetünk nekik a hitben való megerősödésünkben, jó példával járnak előttünk. A nyáron elmentünk az első résztvevős családnapokra. Gyönyörű pillanatokat éltünk meg, mind egyéni, mind házaspárként, mind a közösséggel. Több fogadalmunk volt, amelyek betartására azóta is törekszünk. Ennek hatására kerestük fel plébános atyánkat, és kitértünk vele a házasságrendezésünk időpontját, ami már legalább 14 éve várat magára. Nagyon megtisztelő volt, ahogy támogatott mindet a szeretetével. Az esküvő gyönyörű és meghitt volt. A tanúink mellett a négy gyermekünk is jelen volt ezen a szép ünnepen. Az atya

őket is bevonta. Elmondta nekik, hogy tanú a mi házasságunknak. Ez nem csak abból áll, hogy tanúskodnak az esküvő hitelességét illetően, hanem hogy segítik az utunkat, és örülnek a boldogságunknak. Nem volt mindig így, de most már fontosnak tartjuk, hogy a gyermekeink lássák, hogy a szülők is követhetnek el hibákat, de igyekeznek azokat kijavítani. Mostanában csatlakoztunk egy családcsoporthoz. Itt is nagyon értékes embereket ismerhettük meg, akiktől még sokat tanulhatunk. Messziről indultunk a Jóistenhez vezető úton, de hiszünk abban, hogy Kentenich atya szeretete még tovább segít mindet, és jó apostolokká válhatunk.

Beszámoló Gergőről

Az előző beszámoló óta Gergő folyamatosan fejlődik. Kezei sokat erősödtek és ügyesedtek. A rehabilitálása során többféle foglalkozáson is részt vesz. Egy festőművész tanította festeni.

Október közepén hazaengedték.

Gergő hazajött az otthonába! Több mint egy éve, a baleset óta nem volt otthon! Ez a viszontagságos hazaút ellenére is óriási élmény volt. (11 órát utazott étlen-szomjan hidegben, mert nem mondták meg előre, hogy a fél Dunántúlt bejárja vele a betegszállító.) Másnapra be is lázasodott. Gergő nagyon boldog volt, hogy egy év után újra otthon alhat a saját szobájában, a saját ágyában. Sokan meglátogatták, rokonai, barátai, ismerősei. Rengeteg erőt adtak neki az emberek és a környezet. Egyik látogatója egy neurológus volt, aki meg is vizsgálta Gergőt.

Nagy meglepetéssel szolgált. Gergő lábában akaratlagos mozgást érzelt.

A több mint két hét otthonlét után Gergőnek nagyon nehéz volt visszamenni a kórházba, és megszokni újra azt a környezetet. Édesanyja minden reggel és este tornáztatja Gergő lábát, Gergő pedig az ideggyógyász tanácsára többször próbálja mozgatni lábait. A gyakorlásnak egy idő után szemmel látható eredménye lett. Gergőnek sikerült akaratlagosan megmozdítania a lábait. Ez ugyan csak néhány milliméter, és persze ez is nagyon nagy erőfeszítéssel, nem is mindig sikerül, de egy újabb lendületet adott neki ahhoz, hogy tudjon tovább lelkesen küzdeni.

Gergő egyre többet tornázik önállóan. Sokat olvas, és nagyon várja a karácsonyt, hogy újra otthon lehessen családjá körében.

Petra

Valaki nemrég kifejezte, hogy nem szeretne ilyen helyzetbe kerülni, és tulajdonképpen sajnál minket, hogy Petra révén ez történt „velünk”. A legfontosabb, amit most erről gondolunk, hogy a Jóisten végtelenül jó, és szeret minket, és semmi nem történik az Ő tudta nélkül. Egészen személyesen szereti Gergőt, Petrát, és szeret bennünket is. Mi az Atya szemefénye vagyunk. Ehhez a felismeréshez kellett ez az egy év és Kentenich atya. Ő

többek között arra tanít minket, hogy az igazán mély Istenkapcsolatban, a szívközösségben, amikor olyan erősen vágyom a Jóisten akaratát teljesíteni, hogy a szenvedést is vállalom és kérem, amit aztán Ő fel tud mindannyiunk üdvösségére használni. Így válhatunk munkatársaivá

a megváltásban is. Persze újra meg újra elbizonytalanodunk, és akkor jön egy kis segítség az „Atya-telefon” által:

„Ne aggódjatok kívánságaitok teljesüléséért: Én szeretem azokat, akik szeretnek engem.”

Márti és István

Kamat- és kacatmentes karácsonyt!

Közeledik az egyik legnagyobb, legszebb, legszentebb ünnepünk, a karácsony. Nagyon szeretnénk, ha igazán szép, meghitt, feledhetetlen lenne mindenkinek, de azért néha halkán be merjük vallani, hogy az ünnepi örömben öröm is vegyül még a mi köreinkben is. Ez nem is csoda. Tilmann atya kedvenc mondatát így is átfogalmazhatjuk, talán nem haragszik meg érte: *Barátaim, ünnepet teremteni munka.*

Valóban, a vendéglátás, a sütés-főzés, a dekorálás, az ajándékvásárlás elsősorban az édesanyák próbakövévé vált, akiknek szépen mosolyogva, üdén és bájosan prezentálnia *illik* az ünnepet: megédesítjük a várakozás feszültségét a gyerekeknek zsákba rejtett mézessütikkel, feladatokkal, jóságra buzdító történetekkel; a kamaszaink előtt most még tudatosabban próbálunk a nagylelkűség, a türelem csodái lenni, kisebb-nagyobb sikerrel; fokozatosan ünneplőbe öltöztetjük a lel-

küket, már amennyire lehetséges, miután hazaértünk az áruhegyekkel megrakott üzletekből, ahol a nagy dilemma: „venni vagy nem venni?”

Valóban ez itt a kérdés, különösen, ha a ritkán látott, közeli rokonok ajándékáról van szó: vegyük meg, hátha tesz nekik, így legalább a nevét kipipálhatjuk a hosszú bevásárló listánkon, vagy kacat lesz, amit udvariasan elfogad, és közben azon gondolkodik, ki-nek adja tovább, van-e olyan karitatív szervezet, ahol jól jönne. A kukát, mint szoba

jöheto lehetőséget, nem is merem említeni. És sajnós mi magunk is így töprengünk jó néhány karácsonyi meglepetés felett, amiket kapunk.

Többször használtam ezt a szót: *illik, elvárások*. De valójában ki várja el tőlünk ezeket? Biztosan nem az, akinek születését ünnepeljük, akiről *illene*, hogy szóljon az egész ünnep. Nehogy abba a hiába essek, hogy a születésnap vendégségben

Isten válasza az emberiség vágyaira, hogy önmagát adja nekünk, Jézus kiüresítve önmagát ember-ré lesz, megtestesül.

mindenkit felköszöntök, csak az ünnepet nem! Ezért a karácsonyi készülődés nem csak meghitt várakozás, hanem egyben harc is önmagammal: igyekszem megtenni mindent, hogy több figyelmességet, kedvességet sugározzak, és hozzátartozik az is, hogy egyre több mindent kihúzok a teendők listájáról, nem csak azért, mert elkészültek, hanem azért, mert ennél fontosabbra kell időt szánnom, szeretnem kell. Minden vonalhúzás fájt egy kicsit, de nagy megkönnyebbülést is jelent, hisz elsősorban Nekik szeretnék megfelelni.

Többen is hasonló küzdelmeket vívunk, ezért az asszonykörön ötletbörzét tartottunk, mit ajándékozhatunk, ami személyes, örülnek neki, és lehetőleg nem kerül sokba. Íme:

A házastársnak 12 saját készítésű utalvány, valami ilyen felirattal: *Színházi jegy 2012. januárjában – beváltható férjednél, és ez sorra minden hónapra. Az előadásokat legtöbbször közösen választottuk ki, de a jegyvásárlást az ajándékozó intézte. Ennek másik változata lehet moszjegy vagy különös élmény, ami takarhat egy szép kirándulóhelyet, egy meghitt templom meglátogatását, egy kiállítást.*

Konkrét előadásra, koncertre is vehetünk jegyet, akár a többi testvérrel összefogva.

Kis dobozokat kaptunk nagylányainktól kuponokkal telve, amelyek a következő szolgáltatásokra voltak beválthatóak: pl. hát-, talpmasszírozás, manikűr, frizurakészítés, smink, főzés, mosás,

teregetés, vasalás, és biancokupon, a bizalom kuponja, vagyis bármilyen kérést teljesítenek.

Szélesebb családi körben kérték, hogy senki ne hozzon tárgyi ajándékot, a házigazda körbe ültette a vendégsereget, mindenki kapott egy szép borítékot, amire egy-egy jelenlévő neve volt írva, benne papírral, mellékelve egy-egy aranytoll. Le kellett írni, mit köszönünk a borítékon szereplő személynek, mit szeretünk benne. A köszönettel, örömmel teleírt papír, és a tudat, hogy szeretnek, hogy fontos vagyok, ez volt az ajándék.

Máshol az elmúlt év legszebb élményeit mesélték el, aki akarta, a legnehezebbet is.

Máshol a nagyobb családban egy-egy lelki kincset vitt mindenki: volt vers, zenedarab, előadás, történet, táncbemutató, és volt, aki közös játékot hozott.

...kamaszaink előtt most még tudatosabban próbálunk a nagylelkűség, a türelem csodái lenni...

Házi receptkönyv a kedvenc ételekkel unokának, nagylánynak, olyan részletesen, hogy ő is el tudja készíteni.

Naptár, saját vagy internetről leszedett, jópofa fotókkal, személyre szóló idézetekkel, vagy viccekkel, beírva a családtagok ünnepeit is. Egy évig elkísérik a megajándékozottat. Naptárkészítő szoftvert le lehet tölteni ehhez az internetről.

Ajándékok a konyhából: sütik, mézeskalács adventi koszorú, -házikó, -kosár tele finomságokkal, birsalmasajt, narancslekvár, házi likőrök... Garantáltan elfognak, és nagy segítség a háziasszonynak (előre megbeszélhetjük, ki mit süt)!

Gyerekek ajándéka: az év során összegyűlt képeket kinyomtatni, albumba rendezni.

Meghívhatjuk tágabb nagycsaládunkat az ünnepek elmúltával Óbudavárra, onnan kiruccanhatunk egy hévízi fürdőzésre, keszthelyi sétára, múzeumlátogatásra, vagy mehetünk Tapolcára, Tihanyba (nagy élmény a Balaton télen!), és néhány szép napot együtt töltünk a szentély árnyékában.

...
„Tovább is van! Mondjam még? Ha neked ez nem elég...”, a facebookon az Oázis oldalán gyűjtjük a további ötleteket, megoszthatjuk az ajándékokról a fotókat, az elkészítés menetét, részleteket lehet megkérdezni. Ajándékozunk meg egymást a bevált ötletekkel!

Isten válasza az emberiség vágyaira, hogy önmagát adja nekünk, Jézus kiüresítve önmagát emberré lesz, megtestessül.

Karácsonykor szeretnénk lecsupaszítani magunkról az „illik”-et, az elvárásokat, és a legnagyobb kincsünket, önmagunkat adni ajándékba szeretteinknek. **Szeretben és egymással töltött időben gazdag, kamat- és kacatmentes karácsonyt kívánunk mindenkinek!**

Aranyhaj és a nagy gubanc

Én akartam kinyitni az ajtót! De nálad lehetett a kulcs! Persze, mindig én vagyok az utolsó, aki bejöhét a házba! – üvöltik egymásnak gyerekeim, amikor hazaérkezünk az iskolából, óvodából. Még át sem léptük a küszöböt, már beteríti otthonunkat a veszekedés, rivalizálás. Próbálok nem beszállni azonnal a küzdelembe, hogy tegyék el a cipőjüket és akasszák fel a kabátjukat, urambocsá’ mossanak kezét, de ők megelőznek, és párbajra hívnak rögvest:

– Na, akkor festünk? Megígérted!

– Kérek cukrot!
– Semmit nem értek matekból, csak veled csinálom meg a házit.

Még él bennem a reggeli elhatározás, hogy ma jó anya leszek, így elkezdek sorra reagálni, személyre szabottan:

– Akkor tudunk festeni, ha hely lesz. Ehhez el kellene pakolnod a ruháidat és rendet raknod az asztalodon.

– Előbb együnk egy kis gyümölcsöt, utána keresünk valami finomságot.

– Pihenj egy picit, aztán vedd elő a matekkönyvet, és olvasd el, hogy mi a

feladat. Tegyé fel konkrét kérdést, és segítsek neked.

Erős, szabad gyerekeket nevelünk, így ők rutinosan folytatják a csörtét, mert a rendetlenséget nem is az íróasztal tulajdonosa okozta, ettek már gyümölcsöt az óvodában, és a feladatot nem lehet elolvasni, mert a legkisebb testvér aláírta a tankönyvet, így kiszakadt egy darab az oldalból. Amíg plasztikázom a feladatgyűjteményt, s hangos fejszámolást végzek iskolás fiammal, addig óvodás lányom levágja a haját (tövig) legkisebb, egyszerre három cukorkát szopogató lányomnak. A konyhapulton, a szabóollóval.

Nem, sajnos ilyenkor nem jut eszembe, hogy mindezt felajánlhatnám másokért. Az sem, hogy mekkora áldás, hogy nagyobb baleset nem történt. Sőt olyas-

mikre sem gondolok, hogy milyen kreatív a nagylányom, és milyen jó tornász a kisebbik. A tetten érés pillanatában annyira jutok csupán, hogy vissza szeretném adni a gyógypedagógus diplomámat, és inkább unokáznék. A következő húsz évet átugranám. Jól leszidom gyermekeimet egytől egyig, kieresztve ezzel a hazaérkezés óta sűrűsödő levegőt, és differenciált, kompetencia alapú büntetéseket osztogatok:

Nincs festés, se vágás. Az édességeket elzárom, a házi feladatot egyedül kell elvégezni.

Sírásra és fogcsikorgatásra lép be a férjem, immár négyünk részéről.

Rövid helyzetfelmérés után lerúgja a cipőjét a sarokba(!) és beveti magát a gyerekszobába egy kiadós játékra a gyerekekkel. Kacagás, jóleső sikkantgatások szűrődnek ki a konyhába.

Kegyelem, hogy összeborzolt idegeimet, no meg a gyerekeimet egy türelmes, gyermekké váló nevelő – pont a férjem – fésülgeti, terelgeti.

Mire az aranyfűrtöket összesöpöröm, hárman állnak előttem hátradugott kézzel: ajándékot készítettek nekem.

Egy festmény, egy eldugott cukorka becsomagolva újságpapírba s egy levélke kisiskolás kézírással: NAGON SeREtünk MAMA!

Ó mekkora áldás, hogy annak ellenére szeretnek, hogy kicsi és gyenge vagyok, én meg őket éppen azért!

Rövid helyzetfelmérés után lerúgja a cipőjét a sarokba(!) és beveti magát a gyerekszobába egy kiadós játékra a gyerekekkel.

Egy ház szokásai, családdegyház

A nyári családnapokra készülve minden évben felmerül bennem a kérdés: biztos, hogy nekünk kell-e előadni. Annyi értékes, hitteles családdal találkozunk, hogy méltán bizonytalanodok el. Ahogy nőnek gyermekeink, s egyre több a családukból az egy főre jutó kamasz, a meghitt családi léghőmérséklet biztosítása is egyre nehezebb feladatot jelent számunkra. A korosztályok eltérő időbeosztása miatt a közös esti családi imák mostanra erősen lecsökkentek. Pedig annak idején, amikor még egészen kicsik voltak a gyermekeink, ezzel indult a hitre nevelésük.

A családi esti ima soha nem maradhatott el. Természetesen mindig változott, a gyerekek életkori sajátosságának megfelelően. Misére is szorgalmasan vittük a kicsiket, még akkor is, amikor az egész mise csak fegyelmességgel és fogadkozásokkal telt, hogy *többet soba nem hozzuk el őket!* Emlékszem, volt olyan húsvéti liturgiánk, amikor a plébános a sekrestyébe küldött minket az öt gyerekekkel. Pedig mi pont azért ültünk az első sorba, hogy jól lássák a szertartás minden részletét a gyerekek. Bíró László atya biztatott, hogy ne adjuk fel, fontos, hogy a gyerek szokja a miliót. Így is történt. A fiúk, ahogy ministrálni kezdtek, máris felnőttek a feladathoz – az Egyház szolgálata már itt elkezdődött náluk –, a lányok pedig szorgalmasan énekelgettek mellettünk a padban.

Amikor elsőáldozó lett a legnagyobb gyermek, megszerveztük, hogy havonta

együtt járuljunk szentgyónáshoz (természetesen nem közös gyónásról van itt szó). A kisebb gyermekek ebbe szépen becsatlakoztak, ahogy ők is elsőáldozók lettek. Ez a szokás fennmaradt a mai napig, bár igény szerint külön alkalmak is közbeiktathatók.

Az ünnepek fontos összetartó alkalmak a családnak. Ilyenkor lehet a hagyományokat feleleveníteni, újra átélni, megőrizni. A születésnapokat úgy ünnepeljük, hogy már reggel díszesebb terítés és az ajándék várja az ünnepeltet. Kívánság-ebéd van, és igyekszünk aznap különösen is a kedvében járni. Este az imánál mindenki megköszöni a Jóistennek, hogy ő a családukból tagja. Majd mindenki elmondja az ünnepeltnek, hogy mit szeret benne. Erre egy üres könyvecskét kapott minden gyermek, ide írom, amit a többiek mondanak. Szép élmény lesz ezt később visszaolvasni majd.

Az egyházi év ünnepeiről is sokféleképpen tudunk megemlékezni a családban. Talán az advent az, ami a legtöbb lehetőséget kínálja a kisgyermeknek. Kezdve az adventi koszorú közös elkészítésétől, az adventi gyertyagyújtásokon át a rorátéig, a mézeskalácssütésig, ezekben mind lelkesen vesznek részt a gyerekek. Amikor kisebbek voltak, még örömmel segítettek a házimunkákban (sajnos ez az évek növekedésével egyenes arányban csökken). Advent elején leültünk és felírtam egy papírra az általuk is végezhető házimunkákat. Közös megbeszélés, melyik milyen nehézségű, és ők javasoltak pontszámot az adott munkának. Majd elkezdődött a pontgyűjtés – pedig akkor ez még a multiknál sem volt divat. Ha valaki megcsinált egy munkát, felírtam az érte járó pontot. Mindenki eldönthette, hogy „sok kicsi sokra megy” alapon gyakrabban segít, vagy ritkábban, de akkor „nehezebb” munkákat (pl. szemetet levinni). Karácsonykor a fa alá tet-

ték felajánlásukat a jászolba, a kis Jézusnak. Ez volt akkor az ő ajándékuk. Egymást is megajándékoztuk apró figyelmességekkel a mindenki számára ismert angyalkázással. Neveket (jeleket) húztunk, majd egy héten át lehetett jót tenni azzal, akinek a neve szerepelt a papíron. A következő gyertyagyújtáskor nagy örömmel találhatta mindenki, hogy őt ki húzta.

Nagy élmény volt több éven keresztül, hogy a rokonságnak előadtuk a betlehemes játékot. Ahogy növekedtek a gyerekek, egyre több ötlet jött tőlük is. Talán akkor még nem is gondoltunk bele, hogy később ezt a megtapasztalást is az Egyház szolgálatába tudják állítani. Ma már a plébániánkon az éjféli mise előtti félórás áhítatnál rendszeresen szerepelnek gyermekeink: énekkel, versfelolvasásokkal, vagy a pástorjáték szereplőiként.

A nagybőjti időszak a kisebb gyerekektől talán kicsit távolabb áll, de ezt is tudjuk az aktuális életkori érettségükhöz alakítani. Nagycsütörtökön az utolsó vacsora emlékére mi is díszesebb vacsorát rendezhetünk. Ilyenkor mi valamelyik gyermekünk keresztszüleit hívtuk meg családotul. A vacsora után következett a családi lábmosás. Férjem mosta meg mindenkinek a lábát. Ezután a nagyobbakkal a közeli Kálváriához gyalogoltak el virrasztani, imádkozni. Amikor nagyobbak voltak a gyerekek, már mehetett az egész család. Nagypénteken férjem is igyekezett ko-

rábban hazajönni. Körbeültük a konyhaasztalt, és mindenki választott két stációt. A kisebbeknek felolvastuk ezeket, s elkezdődött az alkotás. Gyönyörű rajzok születtek, melyeket a tetőtérbe vezető lépcsőház falára kitettünk. A csonka mise után közösen elmondtuk a kereszttutát, ami így a gyerekek számára sem volt olyan „félelmetes”, hisz a saját kis rajzuk köszönt vissza rájuk. Természetesen a közös rajzolás alatt minden őket érintő kérdésről tudtunk velük beszélgetni. Nagyszombaton a lányokkal tojást festettünk, a fiúk pedig locsolóverset költöttek. Húsvéthétfőn, amíg kisebbek voltak a fiúk, férjem fuvározta őket az ismerős családok lányaihoz locsolni, mi addig otthon a lányokkal vártuk a locsolókat. Ezek is hozzátartoztak a húsvét megünnepléshez. Plébániánkon nagybőjten szokás a kereszttutajárás. Nagypénteken minden évben más szerzőtől olvassuk fel a kereszttut stációihoz az elmélkedést. Gyermekeink, ahogy ebbe belenevelődtek, a felolvasás által itt is tudnak szolgálni az Egyháznak.

Az Egyháznak szüksége van a családokra, de segíti is a családokat. Mi megtapasztaltuk, hogy nemcsak lelkileg támogat. Hálásak vagyunk a plébánosunknak, hogy anyagi segítségével két fiúgyermekünk is eljuthatott Rómába, a

ministránstalálkozóra, lányunk pedig idén Spanyolországba volt az Ifjúsági Találkózón. Gyermekeink megtapasztalják, hogy fontosak az egyháznak. Így talán nem is meglepő, hogy jó szívvel áldoznak a nyarukból arra, hogy ministránstáborban segítők legyenek, vagy Óbudaváron gyerekfoglalkoztatóként jelen legyenek.

Jó megtapasztalni azt is, hogy számítanak ránk: a plébános atyák a jegyesoktatásnál, ha a Schönstattról kell beszélünk, vagy amikor Óbudavárra megyünk Családnapokra előadónak. Egy-egy ilyen felkérés előtt, előadásírás közben rendre megtapasztaljuk kicsiségünket, különbözőségünk sokszorosára nagyítódik, s úgy érezzük, hitelességünk

...előadásírás közben
rendre megtapasztaljuk
kicsiségünket, különbözőségünk sokszorosára nagyítódik, s úgy érezzük, hitelességünk is megkérdőjelezhető.

is megkérdőjelezhető. A példákat írva keressük és hiányoljuk a régen megtapasztalt meghittséget.

Fontos a hűség – ahogy Bíró Laci atya mondta, amikor küzdöttünk a misén a kisgyerekekkel. Ahogy a személyes imánál is sokszor tapasztaljuk, „nem megy mindig

olyan jól”, de Isten akkor is velünk van. Lehet, hogy nem tudunk leülni annyiszor együtt imádkozni, amennyiszer szeretnénk, vagy nincs olyan légkör otthon, amilyent szeretnénk. Változunk mi is és gyermekeink is. A hűségünknek Istenhez, egymáshoz állandónak kell lenni. Csak így tudjuk hűséggel szolgálni az Egyházat is.

Dilexit ecclesiam

„DILEXIT ECCLESIAM” – Szeretete az Egyházat: ez Kentenich atyának, közösségünk alapítójának, és Ozsvári Csabának, a magyar egyházi ötvösművészet nagy alakjának sírfelirata. Mindketten példaértékűen, és hősies fokon szerették az Anyaszentegyházat.

Kentenich atya, megelőzve a II. vatikáni zsinatot, új szemlélettel tekintett az újkori keresztény emberre, hivatására, viszonyára a „korszellemhez” (amelynek ellen kell állnia) és a kor szelleméhez (amelyet fürkészve Isten gondviselő irányítását

követheti). Új embereszményt hirdetett meg, aki új közösségben él. Az akkori német püspöki kar gyanakodva figyelte

őt, majd száműzte 14 évre Millwaukeeba (USA). Kentenich atya igazának tudatában – melyet hosszú levélben fejtett

ki – engedelmeskedett. Elhagyta gyermekeként szeretett közösségét. Egyházi feletteseinek tisztelettel, de nyíltan fejtette ki véleményét. Hátuk mögött pedig soha, de soha nem szidta őket. Ma a német püspöki kar elnöke Robert Zollitsch, schönstatti atya... XVI. Benedek pápa is

többször kifejezte, hogy az Egyháznak nagy szüksége van Schönstattera.

Ozsvári Csaba mélységesen tisztelte Kentenich atyát és követte őt egyházszeretében is. Egyik vele készült interjúbán arra a kérdésre, hogy mi az ő hitvallása, nem fitogtatta szellemességét, egyéni látásmódját, csak annyit felelt: „Az én hitem az Anyaszentegyház hite.” Ez a mondat teljesen hiteles volt az ő szájából. Minden alkotásában az volt az elsődleges szempontja, hogy az Egyház tanítását tükrözze, és így segítse közelebb a szemlélőt Istenhez.

Gyermeki bizalommal fordult az Egyház felé, mindent megelőlegezett jóindulattal fogadott el tőle. Sok-sok pap ismerőse, barátja volt a munkája, és persze kedves egyénisége miatt. Jól ismerte az életüket, gondjaikat és gyarlóságait is. Ha beszélgetés közben valaki

Ha beszélgetés közben valakikritikávalilletett egy papot... Csaba egy-két pozitív szemponttal igyekezett a képet árnyalni.

kritikával illetett egy papot, vagy egyházi vezetőt, de általában bárkit, Csaba egy-két pozitív szemponttal, tulajdonsággal igyekezett a képet árnyalni, és így reálisabbá tenni.

Halála előtt három órával együtt vettünk részt a III. szövetségi évfolyam szentelési miséjén. Minden házaspár egy könyörgést mondhatott. Mindenki a szívének legfontosabb személyekért, ügyekért fohászzkodott. Csaba és Imri

így imádkozott: „Mennyei Atyánk! Szűz Mária és Kentenich atya közbenjárására áldd meg a papságot! Nagy erővel vond a szívüket magadhoz, és ne rakj rájuk nagyobb terhet, mint amit el tudnak viselni!”

Számomra mindkettőjük példája erőteljes hívás, hogy az Egyházban felmerülő nehézségekre imádsággal, szeretettel, hűséggel és a sérelmeken való nagylelkű felülemelkedéssel válaszoljak.

A mi ezüstünk

Már januárban elkezdtem a készülődést, úgy álmodoztam, mint 25 évvel ezelőtt. Igen az ezüstlakodalmunkat próbáltam

megálmodni, minden korábbi hibát kiküszöbölve. Gyerekeimnél lefoglaltam már azonnal a nevezetes napot, erre a napra ne tegyenek semmilyen programot. Ez a nap csak a mi családunk napja legyen.

Minden álmom összeomlani látszott, amikor kiderült, hogy jönnek a problémák: a komáék, akik két héttel korábban kötötték össze az életüket, szinte ugyanúgy tervezték az ő ezüstjüket, mint

mi: elkérjük a falunk kis templomát, pap barátunkat elhívjuk a szertartás megtartására, a vendégeket pedig otthon látjuk vendégül, mindezt csendben, nagy ünneplés nélkül, a napján, az óráján. Nem vagyok híve a másolásnak, és nincs olyan

pap barát aki 100 km távolságról kéthetente szabaddá tudja tenni magát. Ez a terv kilóve! Már az első választásnál sem volt szerencsés az időpont, hiszen méhész férjem napraforgó szezonjának kellős közepén esküdtünk, de nekem

könyvelőként sem egyszerű ez az időszak, ilyenkor negyedéves zárás van. Ám a kegyelemdöfés minden tervemnek csak most jön. Kis cégnél dolgozom, mindössze hárman vagyunk. A kolléganőim minden évben nyáron egy hetet együtt nyaralnak. Ezen a nyáron nagyon nagy házat sikerült találniuk, olyat, amiben még négy fő részére van hely. Mi nagyon ritkán, talán öt évente járunk nyaralni... Mégis erre az ajánlatra az én férjem gondolkodás nélkül azonnal igen mondott. Egy hét a Balatonon az „ezüst napot” átölelve, négy férőhelyre hat emberrel,

Ilyen csoda az ember életében ritkán adódik, olyan szerencsés vagyok, hogy már másodszer is részese lehettem ennek az érzésnek.

plusz a négy gyerek négy kedvesének megjelenésének esélyével – talán már az időpont is kilőve? Katasztrófa szagot érzek!

Ennél csodásabb dolog azonban nem történhetett volna velünk, bátran elmondhatom!

A nagy nap előestéjén mindenki megérkezett Balatonlellére, még a nappali kanapéját is elfoglaltuk. 19-én hajnalban a nyaralóból kilopakodtunk, hogy a másik két családot véletlenül se ébresszük fel, hisz pihenni jöttek. Sietni kellett, így az autóban reggeliztünk. A fél nyolcas kompot el kell érniük! Izgalmas út, de a kompon élvezhettük a reggeli napsugarak melegét.

Igen, Óbudavárra siettünk. Sok fej-törés, szervezkedés, álmodozás után, itt Máriával és a családnapiak éppen ott lévő résztvevőivel együtt legyünk egy „misén”, a mi misénkben, ahol vendégek vagyunk, ami egy szimpla hétköznapi, keddi mise. Őszinte leszek: nem emlékszem, mi történt a szertartáson, csak a testem volt ott teljesen, valamilyen különleges mámorban, végig sírva a szertartást megéltem azt, amit már megkaptam, és magaménak tudhatok immár 25 éve. Ilyen csoda az ember életében ritkán adódik, olyan szerencsés vagyok, hogy már másodszor is részese lehettem ennek az érzésnek, és a csoda még éppen csak elkezdődött. Az áldás után együtt könnyeztünk Varga Ritával, aki immár második babájával várandós, és anno az ő esküvőjén ott lehetett a családom egy

része egy kórus részeként. Ezt a zenei szolgálatot most kamatostul kaptuk vissza. Köszönjük, Rita! Most is pityergem, mert érzem a szívemben az Óbudavári Mária csodáját, érzem Mária simogató kezét, és ott cseng a fülemben a dallam: Áldjon meg ...

Házaspárok Útja... Nem először jártuk végig, reményeink szerint nem is utoljára, de ilyen csodát még nem érthettünk meg. Minden állomás egy simogatás, egy könnycsepp, egy erőbomba a holnapért, a nehézségek ellen.

Az Úr kegyelmének köszönhetjük, hogy ezt a napot csak így tölthettük el. Együtt ünnepeltünk minden szerete-tünkkel, Mária kísérté minden léptünket. Minden kincsünk velünk volt (a családnapi), és megkaptuk életünk legnagyobb áldását: az együtt töltött éveket. Van ezüstünk, de dolgozunk a további nemesfémek megszerzéséért.

Nem a mienk az első, sem az utolsó. Nemesen kopott, kisebb és mélyebb karcokkal, mégis fényes.

Ez már a mi ezüstünk.

A családnapiak két oldala

A házigazdák

Amióta megismertük a Schönstatt családmozgalmat, a lelkesedésünk sokszor indított arra, hogy keressük, hogyan tudnánk közelebb vinni az itt kapott kincseket másokhoz. Mivel itt az idők során megtanultunk olyan fogalmakat, mint például a „**lé-**

apostolkodás”, és hogy első a saját családnapi és a környezetünk és csak aztán a nagyvilág. Így tehát aktuális élethelyzetünktől függően az apostolkodás formája az idők során többször változott, vagy éppen csak „vegetáltunk”. Voltunk előadók, lelkesen szerveztünk csoportot lakóhelyünkön, (csoport nem, de szép barátságok azért alakultak), „nyúztuk” az atyákat, hogy kisgyermekeseknek is legyen helye a templomban. Tanítottuk gyermekeinket, hogyan kell úgy születésnap bulit tartani, hogy lehetőleg mindenki jól érezze magát. Közös, majd később önállóan találták ki a játékokat, a közös együttléti programját stb. Most, hogy már nagyobbak a gyermekeink, **egyre jobban foglalkoztat minket az a kérdés, hogy a fiatalokat hogyan lehet a jó kapcsolatokra, jó házasságra felkészíteni.** Tanárként pedig az is feltűnt, hogy az érettségiző fiatalok mennyire tudatlanok ezen a téren, és sokszor még jó mintát sem látnak maguk körül. Így jött az az ötlet, hogy házigazdaságot vállaljunk az egyik család-

napiakon. Néhány résztvevő család igen klassz gyermekei mellé olyan fiatalokat választottunk és kértünk fel gyermekfoglalkoztatónak az iskolából, akikért, úgy éreztük, tudunk felelősséget is vállalni. Egyrészt megbízhatóan végzik az elvállalt feladatot, másrészt be tudnak illeszkedni egy

lelkigyakorlatos légkörbe. Még tavasszal találkoztunk szerveztünk a jövőendő gyermekfoglalkoztatóknak, ahol nemcsak megismerték egy kicsit egymást, hanem a rájuk váró feladatokon túl, egy kicsit

annak lelki háttéréről is beszélgettünk. Miközben játszottunk, és néhány dolgot elkészítettünk közösen a nyárra, egyúttal kis csapattá is formálódtak. Aztán a családnapokon igyekeztünk úgy odafigyelni rájuk, hogy ne csak az aktuális nehézségek megoldásáról beszéljünk, hanem vegyék észre a jót is, ami a napjukban, és végül a héten történt velük. Szenzációs kis csapattá forrtak össze. Játékokat találtak ki, ajándékot adtak a családoknak, és még ahhoz is maradt erejük, hogy amikor az eső miatt utolsó nap beszorultunk a nagy terembe, a műsor után fáradhatatlanul játsszanak a gyerekekkel. Minden házigazdának kívánunk ilyen remek kis csapatot! Zárás-

kor kértük őket, hogy jellemezzék egy-egy szóval a családokat. Ilyen válaszok születtek: nagyon összetartó; meleg a légköre; vidámak; sportosak stb.

Feleség: Féltem az elején ettől a feladattól, s bár jó volt együtt dolgozni és ezt a sok szépet megélni, nagyon el is fáradtunk a hét végére. Nehéz volt az is, hogy kevés időnk maradt egymással beszélgetni. Tehát a hét végétével azt mondtam: Jó-jó, de ilyet csak kétfévente vállalunk.

Férj: Nagyon fájna a szívem, ha jövőre nem tudnánk újabb fiatalokat eljuttatni Óbudavárra és segíteni őket abban, hogy találkozhasanak Mária légkörével. Így hát a jövő nyáron is házigazdák leszünk...

A gyermekfoglalkoztató

Idén nyáron először kerültem kapcsolatba a Schönstatt közösséggel és az óbudavári lelkigyakorlatos táborral, gyermekfoglalkoztatóként. Az Úr igazán változatos programot készített elő számomra a nyárra, sok élmény ért. Mind közül azonban a legmaradandóbbakat és legmélyebbeket Óbudaváron élhettem át.

Mivel újdonság volt számomra a helyszín, s a családokat sem ismertem még, izgalommal tekintettem előre, tervezgettem, hogyan és miket fogok játszani a gyerekekkel. Ha volt is bennem az aggodalomnak szikrája, a meleg és őszintén nyílt fogadtatás után kialakult. A szülők teljes

bizalommal és partnerként tekintettek ránk, ez felelősséggel töltött el. Az ő lelkigyakorlatuk sikere és nyugalma a gyermekeik hogyanlététől is nagyban függ, ezt számtalanszor hangsúlyozták a szervezők is.

Feladatunk tehát a gyermekek bizalmába férkőzés, a közös hang megtalálása, és a minőségi idő megtervezése volt számukra. S bár a mondat talán egy könnyedén papírra vetett szófüzésnek tűnik, valójában ezek a tettek rengeteg érzelmet, új tapasztalatot takarnak a foglalkoztatók számára legalább úgy, mint a gyermekek számára. Magam elsősorban az óvodás

...a világ minden jóságára
újra és újra megszületik
egy kisgyermekben.

korosztállyal voltam, esténként a „kultúrban” a nagyobbakkal. Azt hiszem, soha jobbkor nem élhettem volna át a játék örömeit szebben, mint így, a fiatal felnőttkor határán, mikor szívesen emlékezem vissza nosztalgikusan saját gyermekkoromra. Arra a korra, amikor minden az, aminek lennie kell. A fadarab úrhajó, a kő repülő, a homokozó strand, s még Hókuszpók és a törpök is békében élnek egymás mellett. Játszva könnyebb visszatérni önmagunkhoz, példát véve az ártatlan, őszinte, természetes és önmagukat adó gyermekektől. Szeretettel és gyengéden fordulni hozzájuk, és e gyengédségből felelősséget meríteni és megerősödni. Rájuk tekintve újra bízni a jövőben, teljesen ráhagyatkozva az Atyára, ahogyan ezek a gyerekek teszik – még ha nem is tudják, vagy az Édesapával azonosítják. Sokszor úgy éreztem, hogy a világ minden jósága újra és újra megszületik egy kisgyermekben, s csak a felnőtteken áll, hogyan növelik ezeket tovább, vagy vesznek el belőlük.

Köszönöm, hogy megsejthettem ezt. Köszönöm azt is, amit a szülőktől kaptam, bár többen talán nem is tudják, mivel is képesek jelek lenni mások számára. Egy-egy gesztussal, tekintettel, odafordulással is üzentek. Üzenték, hogy lehet így, s inkább így érdemes élni. Ilyen szeretettel, élő hittel és az Istenre való teljes ráhagyatkozással, keresztény hitünk mindennapos együtt-megélésével. Sokszor hajlamos vagyok negatívan gon-

dolni a jövőre, tágabban a nemzet jövőjére is. De Óbudaváron megtanultam, hogy mindaddig, amíg léteznek ilyen családok, közösségek, vannak, akik fenntartásák a lelki egyensúlyt az emberek között. És ha megoldandó feladat (helytelenül: probléma) adódik, nem törnek le, nem csüggednek, hanem bíznak, imádkoznak – és meghallgatást nyernek. Közben pedig sugározzák mindazt a jót környezetüknek, amit ők átélnek. **Csodálatos! Isten szeretetének lámpásai!**

Köszönöm, hogy idén nyáron engem is megvilágítottak, és átélhettem mindazt, amit nagyon nehéz, vagy lehetetlen szavakba önteni.

Pálinkás Máté

Családegyház

Eszküvőnk előtt jó időben nekifogtunk albérletet keresni, hiszen nagyon szűkösek voltak az anyagi lehetőségeink a tanulás miatt. Közösségünk albérlet-közvetítését is igénybe vettük, lekértük a listát azokra a budapesti kerületekre, ahol el tudtuk képzelni otthonunkat néhány évre. Így végigmazsoláztunk 10-15 oldalnyi hirdetést, egyet találtunk alkalmasnak megnézésre, de úgy éreztük, hogy nem ez a megfelelő számunkra. Arra pedig, hogy egyéb internetes felületen csak rezsiért találjunk lakást, esélyünk sem volt.

Egy napon közösségünk vezetőjétől kaptunk egy e-maílt, hogy egy plébános két fiút vagy egy fiatal párt keres albérlőnek a plébániához tartozó lakrészbe. Első hallásra jónak tűnt az ár is. Viszonylag hamar elmentünk megnézni. Az anyagiakon kívül volt némi „feltétele”

a lakásnak: hozzánk járnak át az atyák (plébános és káplán) mosni, mert csak ez az egy mosógép van; a mellettünk lévő szobát hittanórákra és egyéb eseményekre rendszeresen időközönként használják; az irodai dolgozó, a bejárati

folyosón található mellékhelységet használja stb. Egy pillanatra megtorpantunk, és néhány nap gondolkodási időt kértünk. Bár valahol éreztük, hogy ez kell nekünk, mert a hely jó, az ár kifizethető, a közlekedés megfelelő, az atya szimpatikusnak tűnik, csak azt nem tudtuk,

hogy bírni fogjuk-e azt, hogy gyakorlatilag nem tudjuk magunkra csukni az ajtót. Végül úgy döntöttünk, hogy megpróbáljuk. Ugyan volt még fél év az esküvőig, de az atya volt

olyan rendes, hogy megtartotta nekünk a helyet.

Amikor fél évvel később beköltöztünk, az atya még annyit mondott „útravalónak”, hogy: „Az én konyhám a tettek is, az én kamráam a tettek is, ha kell valami, gyertek át, és szolgáljátok ki magatokat.” Ezt mi először is szépen megköszöntük, majd csodálkoztunk rajta, és végül úgy döntöttünk, hogy nem fogunk belemászni az ő életébe, és nem veszünk el tőle semmit, hiszen mégis csak egy plébános, akit nem illik zavarni. Az első hónapok békés egymás mellett éléssel teleteltek el. Szinte a miséken kívül nem is láttuk egymást, aztán szép lassan elkezdtük keresztezni egymás életét. Egyre többször találkoztunk mosásba jövet-menet. Eleinte zavart, hogy nem akkor moshatok, amikor kedvem támad, de aztán szép lassan kiismertem mosási szokásaikat, így már tudok ütemezni is.

Mit érdemel az a plébános, aki hagymát lopott a szomszédjától?

Kiderült, hogy a mellettünk lévő szobát nem is használják túl sűrűn, bár nyaralt ott egy francia atya egy hónapot, de mivel nem találtunk közösen beszélt nyelvet, így a mosolygáson kívül több dolgunk nem akadt vele. Alkalom adtán még arra is fény derült, hogy még mi is

használhatjuk a szobát baráti összejöveteleinkhez, vagy ha meg-

látogat minket valaki, ott tud aludni is. Minél több ideje lakunk itt, annál jobban megszokjuk az „együttélést”, annál bátrabban „lépünk bele” egymás életébe. Meg-megcsörren a telefon, vagy átjön az atya és megkérdezi, nem érnék-e rá egy kicsit segíteni. Hol autóval kell valamit vagy valakit vagy őt vinni valahová, hol

a vendégeit kell beengedni, mert nem ér haza, mire megjönnek...

Persze akadnak kacagtató történetek is. Egyik délelőtt jó kis gombapaprikást szeretnék főzni, de nem találok sehol a hagymámat. Pedig tudom, hogy volt még egy fej, és sehol sincs. Hívom a férjem, nem tud-e róla valamit. Dehogynem. Nagy nevetve meséli, hogy most hívta az atya, miszerint: „Mit érdemel az a plébános, aki hagymát lopott a szomszédjától?” Aznap reggel vitte el, és főzött belőle ő ebédet. Hát igen, aki korán kel, hagymát lel... gombapaprikás marad, de ezúttal hagyma nélkül.

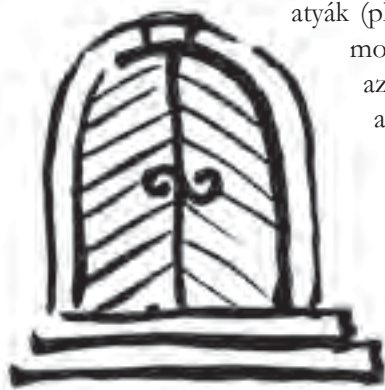
Néhány hónappal később bíborosi ebéd van a szomszédban, amiből persze nekünk is jut egy kis sütemény. Nem sokkal később keresztelőre készülünk. Mi csak a hittantermet szeretnénk elkérni, de az atya nem adja, egyenesen megtiltja, és helyette a saját lakását, és konyháját bocsátja rendelkezésünkre, saját magát pedig meghívhatja valahova máshova, hiába marasztaljuk... Mióta kislányuk megszületett, át-átjön babázni, beszélgetni egyet.

Egyházunk otthon épül.

„Add hogy hozzád hasonlóvá váljunk, a világban példád szerint járjunk, méltósággal, erősen, szelíden, szerényen, árássunk szeretetet, s örömet békében. Általunk él világunkban szívünkben, hogy az Krisztust befogadni kész legyen.”

(Kentenich)

A családok küldetése

Kentenich atya a családmozgalmunk alapító levelében ezt írja¹:

„Már az is nehéz dolog, hogy önmagunkat átadjuk a kegyelemnek, hát még az milyen nehéz, szinte lehetetlennek látszó feladat, hogy egy családot a legszentségesebb Szentháromság vagy a názáreti Szentcsalád képére alakítsunk! Mindig így volt ez. Mégis, a mai időkben, az életfeltételek sokoldalú elgyökértelenedése miatt, a családok szentélyében mutatkozik a legerősebb pusztítás. Ha a schönstatti Szűzanya új emberi társadalmat és új embertípust akar formálni és kialakítani, akkor szükségképpen egész kegyelmi erejét arra kell koncentrálnia, hogy teherbíró Manresacsaládokat(*) alkosson, és ezek számát megsokszorozza...

Aki ismeri a mai életet, aki látja azokat a borzalmas katasztrófákat, amelyek felé halad a világ és az Egyház, az mélyen meg van győződve arról, hogy a Schönstatt Család a feladatát sem egészé-

ben, sem részeiben nem oldhatja meg, ha minden ereje és lelke végső soron nem ömlik szent schönstatti család-szigetekbe, amelyek mindinkább egyesülnek egymással egy közös család-művé...

Így tehát a Szűzanya szeretné a szentélyében mindnyájukra lehívni a Szentlelket, hogy helyesen felismerjék az Istentől kapott, szabadon választott és szabadon akart új életfeladatuk nagy jelentőségét, és erőt is kapjanak a családi erkölcs olyan megvalósítására, melyet a pápák az enciklikáikban rögzítettek. Legyen erejük egy használható család-aszkezis és család-pedagógia kidolgozására, egy kipróbált és lélekkel telített családi szokásrend megörökítésére. Így aztán olyan tartályokká válnak, amelyből az egész mozgalom minden részegysége állandóan táplálkozhat és megújulhat.

Mi mindannyian – kivétel nélkül – érdekeltek vagyunk ebben az új pünkösdi csodában. Ezért egyesülünk, és nagy buzgósággal kérünk és koldulunk, hogy menjen végbe az átalakulásnak egy hatékony, új csodája. Vigyék magukkal a Szűzanya képét, és helyezték el a lakásuk egy díszhelyén. Így az egy kis szentélyé válik, ahol a kegykép kegyelmet közöl, szent család-birodalmat teremt, és szent családtagokat formál.”

Hogyan lehetséges ez?

„...Ez ma csak úgy lehetséges, ha a családukat hermetikusan lezárjuk az

ellentétes áramlatokkal szemben. Ezért igyekezzünk, igyekeztünk, és ezért kell törekednünk arra, hogy legalábbis mozgó sziget maradjunk, mely a másik világgal való érintkezés ellenére megkísérli, hogy a lehető legerősebb zártságban a kor minden problémáját a saját ölen megoldja, és aztán lassan növekedve a keresőket bevonja légkörébe...

Ha azonban az érzékelés-kapcsolat túl erős a másfajta, a szétbomlásnak

kitett környezettel, akkor megrendül az eszméink működése, hatása. Ezt csak úgy őrizhetjük meg, ha egyidejűleg világosan felismert feladatként a szemünk előtt is tartjuk és hirdetjük. Ez mindaddig érvényes, amíg az egyház eléri az új partot. De ez még sokáig, sokáig tarthat...”²

² J. Kentenich: Brief vom 10. März 1949.

Ablak a mennyországra

Történelmi emlékhelyeknél megállva megrendültség vesz rajtunk erőt. A tragédiák színhelye mindig megrendültségre vált ki belőlünk. Szeptember 10-én tizennégy kisgyermekes farkasréti házaspárral egy újabb emlékhelyet ismertünk meg. A Családi Nap alkalmából a Balaton-felvidéki Óbudavárra autóztunk, a Magyar Schönstatti Családmozgalom központjába. Útikalauzunk Ozsvári Imri grafikus volt, a két éve meghalt Ozsvári Csaba ötvösművész felesége. Az öt gyermekes özvegyasszony elmesélte férje utolsó óráit.

Virágok között egy lapos szürke kőre ez van ráírva: „Ozsvári Csaba – 1963–2009. – ablak az égre” Együtt imádkoztunk Imrivel és a vele lévő legkisebb lányával, a 12 éves Rozival. Nem tudom, kit mi fogott meg ezen a Családi Napon. Nekem olyan élményt adott, amiért érdemes papnak lenni – de ez nem publikus.

Viszont nem tudok elszakadni ettől a felirattól: „ablak az égre”. Ezt lehet a halálra is vonatkoztatni, melyre Ozsvári Csaba oly szépen készült, noha fiatal kora még nem indokolta ezt. De lehet ezt a feliratot magára a hitvalló művészre, férjre, apára vonatkoztatni: ő valóban ablak volt az égre. Az ablak átlátszó. Ilyennek kell lennie a kereszténynek is: átlátszónak, mely átengedi a fényt. Ozsvári Csaba művészetével, hitből fakadó gondolkodásával és életével engedte átragyni magán az isteni fényt. Ezért tudott (az ő szavaival élve) „megrázó hatást keltve” olyan katartikus élményt adni, mint amelyet egy-egy történelmi emlékhelyen érez az ember. – A tragédiák helyei azért megrázóak, mert katarzist képesek kiváltani. Ezek közé tartozik Ozsvári Csaba emlékhelye is!

Farkasréti plébános

¹ J. Kentenich (1948): „Tick levél”, részlet

Magélményem: nem vagyunk egyedül

Kedves, megnyugtató parancsszavak: „Ellazítom a bőrt az arcomon. Ellazítom a vállamat, a karjaimat. Ellazítom mellkasomat. Ellazítom a hasamat. Ellazítom combomat. Ellazítom lábszáramat, egész testem ellazultan pihen.” Imaginációs gyakorlat a mentálhigiéné képzésen. A hívókép a mag, amit így, oldott állapotban szeretnénk szemlélni. Cél, megtalálni „mag magunkat”, személyiségünk lényegét.

Egy kép jelenik meg. Éjszaka van. Felriaszt egy rossz álom.

Vagy az aggodalom. Vagy lerúgtam a takaróm, és átfáztam. Halkan egy szót mondok. Mindig ugyanazt. És az ágy másik feléből halk forgolódás hallatszik, és ő álomittasan, öntudatlanul felém fordul, az ölébe húz, érzem őt, „mint csiga a házat, hátamon érzem szíve dobbanását.” (Radnóti) Magélményem: sötét van, hideg van, félek, de nem vagyok egyedül, társam van, akire számíthatok.

Újabb kép. A mobil ébresztője a Bartók Rádióra van állítva. Negyed hét van, megszólal a zene. Szundira állítjuk. Nagyon nehezen ébrednek. Erőt adó újra összebújni pár pillanatra a takaró alatt. Kicsit eszmélni. Az álmokképeket, a meleget újra felidézni. Csak egy-két perc, újra megszólal a zene. Ő összeszedetten felül, én erre még képtelen vagyok. Keresztet vet. Halkan mondja, én veled uttógom reggeli imánkat: „Jézusom, te

gondolkozz bennem, hogy tiszta és világos legyen minden gondolatom...” Kinyílik a hálószoba ajtaja. A friss kenyér illata megcsiklandozza az orrunkat. Bár a gép dagasztja, süti, mégis otthonillata, -íze van. A nagyok már szépítkeznek. A kicsi várja az ébresztő ölelést, a nyakamba csimpaszkodást, lóg rajtam, mint

a kismajom, pofija az arcomon. Sietősen és kábultan öltözöm, bár nem muszáj, mert én itthon dolgozom, de meg akarom könnyíteni nekik a távozást azzal, hogy velük én

is elkészülök. „Hallom a belső hangot: léted és életed visszahat rájuk, meghatározza boldogságukat vagy boldogtalanságukat.” (Kentenich atya imájából) Magélményem: férjemmel nem vagyunk egyedül, szeretetünk gyümölcsöt terem, akikről gondoskodnunk kell.

Újabb kép. A kánai menyegző korszója. Jézus csak azt kéri, töltsétek meg őket vízzel. Mária megerősíti: „Tegyétek, amit mond!” És a gyarló, csetlő-botló ember engedelmes, bár felesleges erőpocsékolásnak látszó, ostobaságnak tűnő munkája eredményeképpen csoda történik. A korszónkba nem szoktunk kéréseket, felajánlásokat írni. Vagy csak nagyon ritkán. De gondolatban sokszor töltögetjük, veszünk ki belőle. Bár nem vagyunk nagy társasági emberek, egyértelműen tudjuk, azért, hogy vagyunk, hogy úgy élünk, ahogy, hogy úgy szeretünk, ahogy,

...félek, de nem vagyok egyedül, társam van, akire számíthatok.

az sok más ember, család példaadásának, imájának köszönhető, „hogy bűnök, bűk és más alamszik, ne rontsanak meg; szíve ritmusával egyensúlyozza szívem, térdem. Valaki imádkozik értem.” (Mécs László) Nagyon sok Valaki van. Valaki, egy szerzetesnek készülő lány imádkozott értem akkor, mikor én még nem imádkoztam, mikor még ke-restem Istent. Valaki, egy nagymamakorú asszony, akivel sajnos csak ritkán találkozom, ölelésével gyógyítja anyahiányomat. Valakik, egy közösség egy teljes hétig rendszeresen értünk imádkozik, más heteken pedig mi a többiekért. Magélményem: tagjai vagyunk egy közösségnek, akikkel hordozzuk egymást.

Újabb kép. Egy ház. Egyház. Erős, vastag falai vannak, nem panel és nem könnyűszerkezetes. Tornya magasba tör. Régi épület. Szép, sima arcú szentek néznek le a falfülkékből, nyugodtan, átszellemülten, ránk, a földi pörgéstől zaklatott, zilált agyúszívű zarándokokra. De vannak széles gesztusú, bókos szentek is, akikre nem esik jól ránézni, de mégsem zavarnak, valahogy ők is ide tartoznak. A padokat nem csak mesterek faragták, unatkozó kisdíákok is belevesték monogramjaikat. Köveit, térdeplőit, lépcsőit sokan kopatták. Érzem, évszázadok láncszemei-

ből kapcsolt láncnak vagyok a része, és engem is újabbak követnek majd. Nem hagyhatom el magam, tovább kell adnom az erőt. Újra körbenézek. Faláról pereg a vakolat. Kicsit dohos szaga van. Néhol gyönyörű, néhol ízléstelen. Néhol barátságos, néhol rideg. Néhol ósdi, néhol rendkívül korszerű. Mégis jó nekünk itt lenni, mert ez a mi házunk, házánk, egyházunk, a bűnös, mégis szent,

...a házunk bár nem tökéletes, mégis otthon vagyunk itt, anyaszentegyházunk ölében.

a katolikus, az apostoli. A bejárattal szemben ég az örökmécs. Itthon van a ház gazdája. Rám vár, ránk vár. A világ Ura, mégis szüksége van rám, ránk, minden apró erőfeszítésünkre, tettünkre, szavunkra. Hív és küld. Bár otthon van itt, mégsem hagy magunkra, elkísér, és majd utunk végén színről színre látva őt, karjaiba szaladhatunk. Magélményem: a házunk bár nem tökéletes, mégis otthon vagyunk itt, anyaszentegyházunk ölében.

Gimnazista tábor 2011

SZúnyog, Balaton, térkép, kereszt, szeretetszövetség, nyúl-vágás, foci, hinta, népdaléneklés, pataktisztítás, madárgyűrés, Csapi, szentségimádás, fahordás, vendégszeretet, kukoricás, tarokk, Aranka néni, pudingtorta, szentély... néhány szó, amit ha valaki meghall, és ott volt az idei gimnazista táborban, felcsillan a szeme, és mesélni kezd.

Az Árpád-forrásnál vertünk tanyát, a Zalai dombság egyik völgyében. Már az első naptól kezdve hatalmas élmény volt, ahogy a srácokkal közösen felépítettük a tábor, később a hét folyamán eltereltük és kitisztítottuk (vagy legalábbis megpróbáltuk:) az agyagos, faleveles patakmedret, és birtokba vet-

Az a fajta jóleső fáradság volt, amit kemény munka után szokott érezni az ember.

tük az erdőt. A nutellás kenyeres reggelikből erőt merítve sokat dolgoztunk a tábor területén, ami összekovácsolta a társaságot. De az erdőn kívül más kihívásokat is tartogatott a Zalában töltött hét. Kitűztük magunk elé a

célt: másfél nap alatt megjárni a Balatont, és fürdeni egy jót! Embert próbáló cél volt, ami ott lebegett a szemünk előtt, mikor a déli melegben a Kis-Balaton töltesén, vagy úttalan utakon az erdőben hol fáradtan, hol lelkesen mentünk előre. Összesen kb. 70 km-t gyalogoltunk,

szúnyogokkal háborúztunk éjszaka (tényleg komoly taktikákat lehetett látni, ha az ember arra járt, a lepkehálós védekezéstől kezdve...), mindig találtunk egy rövidebb utat, de

végül Fenékpusztánál elértük a Balatont, megpihentünk, és egy kicsit többnek éreztük magunkat. Az a fajta jóleső fáradság volt, amit kemény munka után szokott érezni az ember. Férfilelkünknek ez igen jóleső érzés volt.

A reggeleket és estéket az erdei szentélyünkben indítottuk és zártuk le Csermák Péter és Bujbácsi Bálint vezetésével, ami szép keretet adott a napoknak. Beszélgettünk kisebb csoportokban a szabadságról, a nehézségek Szűzanyának való felajánlásáról és a szeretetszövetségről. Csütörtök este rendhagyó esti imaként Nagybakónak templomában a falusiakkal és a környéken lakókkal közösen tartottunk szentségimádást, ami felemelő élmény volt. Megtelt a templom fiatalokkal és öregekkel, és szinte együtt lélegeztünk. Mindenki bekapcsolódott az énekekbe, dobta a kis tábori korszóba felajánlásait, és kérte a Jóisten

és a Szűzanya segítségét nehézségeink leküzdéséhez. Szentségimádás után kivittük az Oltáriszentséget magunkkal, egész éjszakán át felváltva őriztük, és elmélkedtünk Krisztus közelségében. A hét beszélgetéseinek, lelki élményeinek, különös csendjének, szabadságának gyümölcseként a pénteki tábori misén hat fiú kötött szeretetszövetséget a Szűzanyával, minekutána természet-

sen elfogyasztottuk az ünnepi vacsorát, a nyárson sült mustáros nyulat gyros öntettel.

Összességében sikerült valami újat alkotni, hiszen gimnazista tábor még nem volt a fiútáborok történelmében, és a maradandó élmények mellett volt időnk egymásra és önmagunkra figyelni, amitől egy igazi férfias lelki töltekezés is volt a tábor.

Kislánytábor

Kedves Ildi néni!

Nagyon örülök, hogy újra elmehettem Dömösre a kislánytáborba. Sokat jelentett számomra, hogy a Duna közelében nyaraltunk, mert így bele tudtuk lógatni a lábunkat a vízbe. Egyik nap még egy foltos pónival is találkoztunk, és megengedték, hogy ráüljünk a hátára. Legjobban mégis a tábortűz tetszett. Mindenki előadása szuper volt. Sokat nevettünk és énekelünk. Miközben daloltunk a tűz mellett, az egyik lánynak Krisztinek, ráhullott egy kisdarab parázs a kabátjára, mire az elkezdett égni! Szerencsére az egyik nagylány időben észrevette és szólt neki. Egyszerűen, csodásan éreztem magam!:) A kirándulások is nagyon jól sikerültek! Mégis legjobban annak örültem, hogy újra láthattam a barátaimat és Ildi nénit, meg Ildikó nénit. Remélem, a következő nyáron is elmehetek és viszontláthatom a barátaimat, meg azt a lompos farkú macskát, akitől annyira megijedtünk az első napon!

Sok pusztit küldünk Ágotával!

Dévényi Sára

A tábori élmény

Az egész úgy kezdődött, hogy nézegettük az Oázis újságot. Láttuk, hogy idén is lesz kislánytábor. Eddig nem volt bátorságunk, de idén úgy döntöttünk, hogy egymást bátorítva megpróbáljuk a tábort.

Melegben kezdtük meg az utazást. Út közben arról beszélgettünk, hogy ha lesz emeletes ágy, akkor ki alszik fent. Nézegettük a táblákat és, amikor megláttuk a DÖMÖS táblát, nagyot sikítottunk. Megálltunk fagyizni és megkérdeztük, hol van a plébánia. Az eladó kedvesen útbaigazított minket. A plébániát sikeresen megtaláltuk, s leraktuk a csoma-

gokat. Benéztünk az ablakon és nem, hogy emeletes ágyakat, hanem még ágyakat sem láttunk. Szivacsokon kellett aludnunk. Anyukáink nevetve kérdezték: Na, most ki alszik fent? Akik ott voltak, játszani hívtak minket, s közben szüleink megnézték a táborhelyet. Aztán elérkezett a búcsú ideje. Első este nem tudtunk elaludni és éjfélkor kellett mesét mesélni nekünk. Ildi néniék minden nap finom ételekkel kedvesedtek nekünk. Mindenki kivette a részét a házi munkából, mosogattunk, törölgöttünk. Nagyon jó volt kirándulni a Duna-parton, kavicsokat és kagylókat gyűjteni, esőben kirándulni, Szent Erzsébetről tanulni, vetélkedőn részt venni, előadáson részt venni. A

legjobb élmény az volt, hogy felmáshattunk a Prédikálószerékhez. Órangyalaink ott repkedtek felettünk.

Sok élménnyel gazdagodtunk, de a hét végén jó volt viszontlátni családunkat.

Köszönjük a lehetőséget:

Anna és Kriszti

Legyenek merészek a lányok is?

Gyerekkoromban én is az voltam, de amikor asszonnyá nőttek, elhagytam a gyermek szokásait, és frászt kaptam, amikor apó gyermekeink is felmáshattak a kilátóba, vagy a szakadék szélén billegve egyensúlyoztak édesapjukkal. Én ilyenkor inkább messziről néztem őket vagy becsuktam a szemem, gondolván, hogy ezért van apjuk, meg azt, hogy vigyáz rájuk a Jóisten, és tudván, hogy ezekre a tapasztalatokra tényleg szükség van, valamint visszagondolván arra, hogy én is hogy élveztem gyermekkoromban az ilyen kalandokat, és egy csepp sem féltem.

Igen ám, de mi van akkor, ha táborozunk, és más gyermekei vannak rám bízva. Nincs ott az apjuk, de még az anyjuk sem. Ha rám jön a frász, akkor talán ki sem lépünk a kapun, sőt nem étkezünk a szabadban, mert jönnek a darazsak. Mi van, ha valamelyik gyerek lenyel egyet? (És biztos tapasztalatunk, hogy a darazsak mindig jönnek.) Nem megyünk

le a Duna-partra, mert mi van akkor, ha valamelyik gyerek nem fogad szót, és elragadja az ár? Na, jó. Hát így élni sem lehet! Vállaltam, csinálom, elkezdődött. Túl vagyok a tábor előtt hetekig tartó rémálmokon. Itt van velünk a Szűzanya. Meg az a rengeteg őrangyal. No és a szülők is imádkoznak.

Dömös gyönyörű fekvésű település a Duna-kanyarban, csodálatos kilátással,

rengeteg jelzett túraútvonalal. Itt van közel a Rám-szakadék. Na, oda felmáshattunk! Gyerekkoromban többször elvitt oda az ofőnk. Nagyon klassz túra. de ha esik az eső, akkor csúszós a talaj. Nem mehetünk. Azt mondják a helyiek, hogy a Prédikálószerék könnyebb túra. És a térképen az áll, hogy fantasztikus a kilátás. De nagyon meredek! Nem baj, erős gyerekeket nevelünk. Szerdán megyünk!

Megnéztük a térképet. Jó sűrűn vannak a szintvonalak, ezért kicsit rászámolunk az időre; két óra alatt biztos felérünk, és egy óra alatt vissza. Dél előtt megjárjuk. Az ebédet megfőztük, viszünk magunkkal két csomag kekszet, meg persze minden gyerek hozza az inivalóját és egy-egy almát.

A túra eleje már ismerős volt, ott első délután sétáltunk már egyet. Ott kezdett izgalmassá válni, amikor elindultunk fölfelé. Elég meredek volt, de aztán hamar enyhült az emelkedő, békés erdei táj... Voltunk mi már ennél me-

redekebb hegyoldalon is! Barbidó előtt fut a gyorsakkal, mesél közben, észre sem veszik, hogy fölfelé mennek. Meg azt sem, hogy mi lemaradunk. Folyton utánuk kell kiabálni, vagy futárt küldeni, hogy várjanak meg. És itt egy sziklafal! Meg sem állnak. Olyan, mint egy mászófal, szinte négykézláb mászunk fölfelé. Otti a nap hőse. Ő még sose mászott hegyet. Nem baj, ezt sosem

Azért hallottam az angyalok szárnyainak sühogását...

fogja elfelejteni. Ildikóval felváltva fogjuk a kezét. Ilusnak, Dettinek is mindkét keze foglalt. De jól bírják ezek a gyerekek! A kövek nem gurulnak, ami akart, nyilván már régen legurult. Én vagyok az utolsó. A mászófal közepe táján megfogalmazódik bennem a gondolat, hogy itt visszafelé nehezebb lenne jönni. Fölfelé kapaszkodunk, de lefelé meg lehet csúszni, és legurulni. Ilyen helyen én

még életemben nem voltam. Mászunk. A felső szakaszon csúszóssá válik a talaj, ritkulnak a támaszkodó pontok, ott már igazán csak egy gyökérbe lehet kapaszkodni. Szerencsére Ilus megvár, ő húzza fel az utolsó kislányt és engem. Nem, nincs az a pénz, amiért itt visszajönnénk. Más úton kell hazatérnünk. A kilátás gyönyörű, a gerincen megyünk tovább. Most segíts meg Mária... Nem lehet baj, hiszen ez egy schönstatti kislánytábor, és Te velünk vagy.

Igen, itt a Prédikálószték. Megérte, gyerekek, a fáradságot? Senkiben fel

sem merül a kérdés, olyan lélegzetelállító látvány tárul elénk. A Dunakanyar, az egész Pilis és a Börzsöny. Megpihenünk, elmondjuk az Úrangyalát. Elosztjuk a két csomag kekszet, és a térképet tanulmányozzuk, hogy merre menjünk vissza. Szerény számításaink és a szembejövő turisták véleménye szerint legalább négy óra a másik út. Harmadik pedig nincs. De úgy gondolom, hogy amit ed-

dig megtettünk, az merészség volt, visszafelé azonban már felelőtlenség lenne. Négy óra alatt pedig még senki nem halt éhen.

A lányok fantasztikusan vizsgáztak. Szinte panasz nélkül végiggyalogolták a hosszú utat. Kb. öt órára értünk haza. És még volt erejük partizánozni! Na, azért este nem kellett már éjfélig ott ülni a szobában, hogy elaludjanak.

Köszönöm, Uram, hogy vigyáztál ránk! Azért hallottam az angyalok szárnyainak suhogását...

M.p.h.c.

Elfújlak, mint a pitypang bóbítóját

(A címhez egy kis magyarázat: nagy csibészség esetén a férjem ezzel szokta ijesztgetni idehaza az aprónépet – Lázár Ervin után szabadon.)

Vannak dolgok, amiken sokáig görcsölök, pedig nem vagyok aggódós természet. És mégis...

De vannak napok, amikor a Jóisten jön, és az én aggodalmimat elfújja – sutty –, mint a pitypang bóbítóját.

Például a környezetemben és szerte a világban elég gyakori, hogy a férfiakat negyvenéves kor tájkán eléri a kapuzárás pánik, megbolydulnak és a feleségüket gyorsan egy feleannyi idős hölgyre cserélik. Ez valahogy benne van a levegőben manapság.

Nézem a fiatal lányokat, olyan gyönyörűek, üdék, sokszínűek, vidámak, sugárzóak! Magamra nézek, nincs bennem irigység, nem zavarnak az őszülő hajszálak és a gyülekező ráncok, de nagyon fáj,

hogy a színeim megkoptak, olyan szürkének érzem magam. A nagy vidámságból, ami régen sugárzott belőlem, mára csak néhány szúrós poén maradt, és egyetlen vicc, ráadásul az is közönséges. Szóval olyan semmilyen vagyok.

Az idő pedig egyre csak közeleg, de resedik a halánték, s bennem motoszklá a gondolat: vajon én is lapátra kerülök?

Nincs okom, hogy ezt gondoljam, mégis újra meg újra felbukkan a kérdés.

Gyakran látunk egy idős házaspárt a közelben sétálni. Ha esik, ha fúj, minden délután megtesznek párszáz métert az úton. Fogják egymás kezét, a bácsi bottal jár, inkább botorkálnak, mint sétálnak, támogatják egymást. Szívet melengető látni őket. És az én párom egy ilyen alkalommal azt mondta nekem: „Én is így szeretnék veled megöregedni.”

Ez a mondat a lelke mélyéből jött, az én szívemből pedig kisöpört minden rossz érzést.

Aztán amikor a férjem nagy váltás előtt állt – nem a házastársát, hanem

És amikor az én kedvesem megérkezik a dolgozóból, és én örömmel, mosolygósan tudom fogadni, ő gyakran mondja: „Olyan jó hazajönni hozzád!”

a munkahelyét tervezte leváltani –, újra kétségek gyötörtek. Biztosan jó lesz ez nekünk? Az új munka nem megy-e a család rovására? Jut-e idő a gyerekekre, a közös programokra? Ugyanaz az ember marad-e a „pozícióban”? Nem fog kibújni a bőréből?

Mi lesz kettőnkkel? Nem távolodunk-e el egymástól?

A szentmisén éppen itt tartottam a tépelődésemben, amikor nagy meglepetésemre az én kedvesem átölelte a derekamat és magához húzott, a kántor pedig a következő sorhoz ért a „Jézus szíve” kezdetű dalban: „Szíveinket, ha szétválunk, Ti fűzzétek össze.”

Ez a két dolog így egyszerre nekem teljes megnyugvást adott, oda tudtam adni az összes kétségemet, és tudtam, hogy a Jóisten a lehető legjobban mindent elrendez.

Majd beindult a munka az új helyen, a férjem sok új embert ismert meg, egy csomó csinos nővel volt körülvéve, rám pedig odahaza – a nyuzgatott farmeremben – rám tört a féltékenységi roham.

Hiába döntöttem el még fiatalon, hogy én sosem leszek féltékeny, hiába nem vagyok féltékeny természet, hiába nem volt semmi okom rá, az a fránya mégis jött és lecsapott rám.

És akkor is csak mardosott, amikor az eszemmel tudtam, hogy ez belőlem jön: nem ő kacérokodik valakivel, hanem én érzem kicsinek, kevésnek magam.

Amikor elmondtam neki, hogy menyinyire rám jött a féltékenység, ő értetlenül és tehetetlenül rám nézett és csak annyit mondott: „Nem tudom, kedves. Szerintem ezt próbáld meg megbeszélni az Ágival.”

Hát nekem ez megint olyan mondat volt, hogy utána már semmit sem kellett megbeszélnem az Ágival. Ahogy láttam az arcán a döbbenetet (Istenem, ki a csuda érti a nőket?), ahogy meg sem próbált magyarázkodni, és eszébe sem jutott észérvekkkel jobb belátásra téríteni, engem azonnal nagy nyugalom töltött el.

És amikor az én kedvesem megérkezik a dolgozóból, és én örömmel, mosolygósan tudom fogadni – a nyuzgatott farmeremben –, ő gyakran mondja: „Olyan jó hazajönni hozzád!”

„Változó korban élünk, ahol Isten az adott pillanatban szól hozzánk. Ha este fáradt vagyok, akkor azt mondja: Aludj és ne tévézz! Ekkor mondhatom, hogy látomásom volt, Isten megjelent nekem!

– Jaj, de érdekes! – mondják az emberek. – És mit mondott neked?
– Azt, hogy aludjak!

Megjelenik számomra a házastársamban, és azáltal szól hozzám, ami a házastársamnak örömet szerez. Sokan olyan helyeket keresnek, ahol a Szűzanya megjelenik. Ez nagyon jó, de nekünk nincs erre szükségünk, mi a házastársunk mögött is felfedezzük a Jóistent. Ekkor azt nézzük, mi az, ami a társunk számára jó, amit ő, aki a legjobban ismer és szeret engem, jónak lát számomra. Így is megjelenik nekünk a Jóisten vagy a Szűzanya.”

(Tilman atya)

25 év gyümölcsei

A Perei házaspárral készítettünk interjút abból az alkalomból, hogy tavaly ősszel ünnepelték 25. házassági évfordulójukat. Egy humorban sem szűkölködő, mégis komoly beszélgetés során osztották meg velünk, az elmúlt évek sok örömét és nehézségét.

N: Perei Nóra és Gábor vagyunk. Egy templomi hittanos nagy szerelem a miénk. Öt földi és három égi gyermekünk van, két fiú és három lány, a legkisebb kilenc éves, a legnagyobb huszonöt, ő már kétgyermekes családanya. 1985-ben házasodtunk. Én az első terhesség tizenegyedik hetében kaptam egy hepatitisz fertőzést, azóta otthon vagyok.

Mikor találkoztatok Schönstattal először?

N: Nekem Máriával való kapcsolatomban mindig nagyon távoli volt. Ha egy templomba bementem és ott rózsafüzért mondtak, akkor inkább kifordultam, annyira irritált. 1988-ban várandós lettem, de a babáról kiderült, hogy nyitott gerincű, így 6 hónaposan elvetéltem. Addig nem tudtam Máriát elfogadni, amíg ez a baba meg nem fogant, ugyanis akkor tapasztaltam meg, hogy Mária Anyaként ott áll mellettem, és átérzi azokat az érzéseket és szenvedéseket, amiket én. Akkor kezdett Vele szép lassan kialakulni a kapcsolatomban, és a következő évben jutottunk el Óbudavárra először. Így valahogy a Máriával való kapcsolatunk, a kialakulása, megerősödése együtt történt a schönstatti családmozgalommal való megismerkedésünkkel. Köz-

ponti személy lett életünkben a Szűzanya, ebben Schönstatt rengeteget segített.

G: Éveken keresztül családnapokra jártunk. Rögtön beilleszkedtünk egy családcsoporthoz is, ami havi egy elfoglaltságot, egy alkalmat jelentett. Hosszú évekig ebben merült ki a kapcsolatunk Schönstattal, később aztán besűrűsödött a dolog. Évente többször lejártunk, részt vettünk a zsinaton, a gyerekeket vittük le fiú-, meg lánytáborokba. 1997. augusztusában szövetséget kötöttünk a Szűzanyával. Jelenleg az egyik délpesti csoportot vezetjük, és három éve járunk az egyik szövetségi évfolyamba.

Mik az elmúlt 25 év gyümölcsei? (Kérdésemre sokáig csak hosszú csönd és Nóra könnyes szeme a válasz.)

N: Máriával való kapcsolatunk mindenképp ajándék.

G: Hogy a legfontosabbal kezdjem. Én a feleségemnek köszönhetek mindent. Nélküle nem tudom, hogy mi lettem volna, vagy mi lett volna belőlem, de hiszem, hogy a Jóisten nagyszerű tervében benne volt a mi házasságunk. Úgy is mondhatnám, hogy mindketten megmentettük a másikat, hogy ezalatt a huszonöt év alatt a Jóisten közelében maradhassunk. Az elején, amikor összeházasodtunk – én úgy emlékszem – talán egy kicsit én húztam Nórát a Jóisten felé. Ahogy teltek az évek, ő egyre közelebb

került Hozzá, én meg talán egy kicsit eltávolodtam. Akkor az ő imádságai és buzgalma visszahúzott engem. Rendszeresebb lett az imaéletem, egy szentebb élet felé indultunk el. Láttuk egymáson a törekvést, a jó példát. Egy-egy szentség-imádsásra, vagy szent alkalomra úgy kellett engem elvonszolni (talán mind a mai napig kell), és akkor mindig az ő buzdítása az, ami elvisz. Ebben sokat köszönhetek neki. A gyermekeinken keresztül is sokat kaptunk. Sok ajándékot, sok boldogságot. Természetesen, aki szülő, az tudja, hogy ebben sok áldozat is van. Sok betegség, sok átvirrasztott éjszaka. Mai napig vannak harcaink a gyermekeinkkel, de azt hiszem, hogy ez így szép. Azt tudjuk értékelni, amiért megküzdöttünk. Megbeszéljük Nórával a stratégiát, s ha együtt vívjuk meg, akkor szép ez a harc.

N: Nekem Gábor ajándék, és tudom, hogy az Isten minket egymásnak teremtett. A megismerkedésünk is egy konkrét jel volt. Gábor egy biztos háttér volt mindig számomra. Az elején én nagyon csendes, visszahúzódom valaki voltam, mellette nőtem fel. Naggyá lettem mellette, magabiztosságot kaptam általa. (G: Már bánom.:) Nagyon jó férj, nagyon jó apa, annyira a családja, a felesége mellett áll, harcol érte. Nagy kincs. Apaként mindig irányt mutatott a vallás terén, hogy a hitet hogyan adjuk át a gyerekeknek. Kitarzott amellest, hogy rendszeresen templomba járjunk, hogy milyen fontos az Istennel való rendszeres kapcsolat. Ez sokszor húzóerő volt, főleg amikor még picik voltak a gyerekek, és rengeteg

ok adódott arra, hogy ne menjek misére. Fontos volt neki a szentmise, így nekem is az lett. Schönstattól is nagyon sok ajándékot kaptunk, ill. kincset, tapasztalatot, segítséget a házasságunkhoz.

G: A mi házasságunkat végül is Schönstatt mentette meg. Ez nem azt jelenti, hogy válságban voltunk valaha is, vagy valami olyan kiugró dolog lett volna, ami megbillentette volna kapcsolatunk biztonságát, csak ahogy látjuk az el-

Azt tudjuk értékelni, amiért megküzdöttünk.

sűrűsödő, sivatagosodó házasságokat, úgy érzem, ránk is ez várt volna. Ehelyett házasságunk harmadik évében megismerkedtünk Schönstattal, és olyan távlatokat kaptunk, melyben rácsodálkozhattunk arra, hogy másképp is lehet. Nagyszerű lehetőség. Persze tudtuk, hogy ez munka, de olyan lehetőségeket nyitott előttünk, hogy a mai napig is ebből élünk, és dolgozunk a házasságunkon. Ebből tudunk erőt meríteni, és ettől érdekes és szép a házasságunk. Mindig találunk valamit, amin tudunk dolgozni, ami nem tökéletes, és csiszoljuk, hogy szebb legyen és egyre jobb.

N: Annyi kincset kaptunk, hogy muszáj volt továbbadni, ezért kezdtük el a családakadémiás képzést az első évfolyamon.

G: Nem vagyunk mindenben egyformák. Ha rajtam múlik, lehet, hogy én bele se ugrottam volna. Pedig ennek annyi kegyelmi hatása van! Egy-egy megtartott előadás után halljuk a hozzászólásokat, látjuk az embereken, hogy ráébrednek bizonyos dolgokra, elindul bennük valami. Életeket tudunk megfordítani, vagy jó irányba terelni, természetesen

ok adódott arra, hogy ne menjek misére. Fontos volt neki a szentmise, így nekem is az lett. Schönstattól is nagyon sok ajándékot kaptunk, ill. kincset, tapasztalatot, segítséget a házasságunkhoz.

a Jóisten segítségével. Egy-egy előadás elkészítése nálunk borzasztó nehéz, hónapokat vesz igénybe, nagy csatákat vívunk, hogy mi legyen benne. Én ilyenkor inkább azt mondom, hogy hagyjuk az egészséget, nekem nem kellenek ezek a konfliktusok, én egy nyugodt, békés ember vagyok, hagyjanak engem nyugodtan élni. De ha nem vállaltuk volna el, hogy részt veszünk ezen a képzésen, és előadásokat tartunk, akkor nem teremnének gyümölcsök sem.

Milyen a kapcsolatokat az Egyházzal?

N: Mi fő apostolkodási területünknek a plébániánkat érezzük. Sokáig kerestük, hogy hol tudunk az egyházban segíteni, és nagyon sokféle munkát kipróbáltunk. Olyan feladatot kerestünk, amit együtt tudnánk csinálni. Így kezdtük el a jegyesoktatást. Kb. tíz éve fogadjuk a jegyespárokat, beszélgetünk velük. Egy 8-9 alkalmas felkészítésből mi egyet vállaltunk, amikor a saját életünkről mesélünk nekik. Ezek a beszélgetések, előadások rendszeres kontrollt jelentenek a saját kapcsolatunkban is: ezt így kellene, és én még mindig nem így teszem.

G: Mi is úton vagyunk, tanuljuk mindezt.

N: A rendszerváltáskor elvégeztem egy gyorsalpoló hittanár képzőt, és egy ideig alsó tagozaton tanítottam hittant. De volt, hogy a plébános atya ránk bízott egy ifjúsági csoportot is, amikor nem

volt káplán. Nemrég elindult egy fiatal házascsoport is. Ezt a káplán atya segítségével terelgetjük.

G: Hálát adhatunk azért is, hogy olyan az egyházközségünk, ahol befo-gadnak minket, a kezdeményezéseinket. Kell egy olyan plébános, aki engedi, hogy a hívek valamit csináljanak.

N: Bármibe kezdünk, először a Jóistennel kell megbeszélni: mit szól hozzá, nagyon sokszor ötleteket is kapok Tőle. Utána lehet a plébános elé tární. Ez a sorrend.

G: Nagyon sokat köszönhetünk annak, hogy az egyházunkban mindig találtunk, olyan papokat, akikben meg lehetett bízni, és akik sokat jelentettek számunkra. Szent életükkel jó példával jártak előttünk, nagyon sokat kaptunk tőlük. Nekik is köszönhetjük, hogy idáig jutottunk.

(A riport folytatását a következő számban olvashatjátok.)

Együtt, vagy külön?

Egyetemista lány vagyok. Tavaly kihagytam egy évet, külföldön, egy családnál voltam pótanyuka. Négy gyermekkel voltam otthon egész nap. Szerencsére a család, akiknél voltam, megtehették, hogy nekem egy teljesen külön helyet biztosítsanak maguknál. Ez azt jelentette, hogy saját fürdőszobám volt, lényegében saját lakásom, mert bár mellettem volt a nappali, de azt csak ritkán használták. Így jöttem haza a nagycsaládomhoz.

Egy év külön élés után újra alkalmazkodnom kellett és megszokni, hogy mások is alkalmazkodnak hozzám. Ez elsőre könnyűnek hangzik. Most nem azokra a dolgokra gondolok, hogy este nem lehet durván zajongani kilenc után, mert vannak akik alszanak, reggel pedig jó lenne, ha nem délig aludnánk, mert ugye addigra már elmegy a fél nap és kérem „aki éjjel úr az nappali is legyen az”! Biztos ezt már sok fiatal többször végig hallgatta. Vagy nem ám úgy van az, hogy nekem holnap kell az a póló a mosásból, akkor én kimosok. Ennek külön megvan a menete. Meg kell várni, amíg rendesen összejön annyi hozzá, amiért megéri elindítania programot, „.különben is kislányom, miért pont az a fekete kell? Most mostam színeseket!...” Nem, én most nem ezekre gondolok. Számomra az volt nehéz, amikor este elindultam otthonról, és megkérdeztek hova

megyek, kivel, mikor érek haza. Nem azért mert annyira titkos volt, csak mert senki nem kérdezett ilyet egy évig. Tudom, hogy nem azért kérdezik, mert nem örülnek annak, hogy elmegyek, hanem mert kedvesek. De akkor is nehéz volt az elején beszámolni újra. Sokat veszekedtünk az első néhány hétben, hónapban. Testvérekkel, szülőkkel egyaránt.

Kb. két hónap telt el, mire újra megszerettem otthon élni. Újra elfogadott a családom engem, újra megszokták, hogy nekem egy hajmosás kb. háromnegyed órát vesz igénybe, és újra megtanultam, hogy a kisöcsém korán reggel nem túl beszédes, sőt, harapós kedvű. Ezeket a dolgokat meg kell tanulnunk. Egy idő után megszoktam én is, felvettem az otthoni ritmust. Ez persze lemondásokkal és előnyökkel is járt. Rájöttem arra is, hogy nekem is adnom kell. Önzetlenül. Például már nem kérdezem meg, hogy miért pont nekem kell elpakolnom a konyhában, hanem magamtól megteszem, mert tudom, hogy más is megtenné, csak most éppen nekem jutott eszembe. Persze nekem ez kifejezetten nehezen megy zsörtölődés nélkül, de fejlődök.

Családom nagyon humoros, ez nagy előnyünk, hogy a nehézségeken is sokszor nevetünk, meglátjuk az iróniát bennük. Ez sajnos nyugaton nem így van.

Rájöttem arra is, hogy nekem is adnom kell. Önzetlenül.

Viszont ezt könnyen újra tanultam. Elsőre rosszul esett, hogy ha a szüleimnek panaszkodtam arról, hogy az öcsém cukkol, ők nevettek csak. Ma már én is csak nevetek.

Egy idő után pedig elkezdtem élvezni a szülőkkel lakást. Esténként meleg étel várt otthon. Az iskolai feladatokban segítettek. Sokszor pedig én is tudtam nekik segíteni, tanulni a tesókkal, vagy a házimunkában. A rengeteg lelki támogatásról nem is beszélve.

Pár hónapja annyira elfáradtam a sok utazásban, hogy úgy döntöttünk, elköltözök otthonról. (Vidékre járok egyetemre, napi négy órát kell utaznom otthonról.) Egy nagyon-nagyon kicsi lakásba vagyok most egyedül. Megint hozzá kellett szoknom, de most az egyedülléthez, az önellátáshoz. Most már ezt is élvezem.

Szerintem a Schönstattban ez az egyik legjobb, hogy megtanulhattuk bármilyen szituációban felajánlani a nehézségeinket, ezért könnyebben túljutunk rajta. Otthon, ha nagyon fáradt

vagyok, de foglalt a fürdőszoba, nem veszekszem, hanem gyorsan kitalálom addig milyen hasznos dolgot tudok tenni, amíg nem kerül rám a sor. Vagy egyszerűen felajánlom ezt a kicsiny nehézséget. Kíváncsian várom, mi lesz a következő nehézségem. Bár van egy sejtésem... a vizsgák... Nektek is sok sikert kívánok otthon vagy külön!

„Két motivációnk van. Az első az ösztönös: éhes vagyok, eszem; fáradt vagyok, alszom. De szellemi motiváció is létezik: éhes vagyok, van egy kenyérem, és látom, hogy egy másik ember is éhes. Mivel ember vagyok, képes vagyok odaadni a kenyéremet a másiknak. Vagy fáradt vagyok, és az ösztönöm szerint pihenni szeretnék, de segíteni kell valakinek. Tehát nem pihenek, hanem dolgozom.

Ösztöneink ellenében cselekedni, ez sajátos emberi tulajdonság, egy állat erre nem képes. Tehát azt kell csinálni, amit értékesebbnek találunk. Ha ezt tesszük, örömet lelünk a szívünkben.

Ha ezt az örömet nem érezzük, akkor jobb, ha azt csináljuk, ami tetszik. De nem tehetjük azt, amit az ösztönünk diktál akkor, ha ez bűn vagy a másik embernek fájdalmat okoz.”

(Tilman atya)

Szentély év

„Miután oly sokáig egymás mellett ültetek, miután kölcsönösen egymásra találtatok, egymásba, s ezáltal Istenbe növekedtetek, menjetek ki! Borítsátok lángba a világot!”

Kentenich József

Kedves Schönstatt-Család!

Örömmel küldjük beszámolóinkat az idei év zsinatáról, amit 2011. okt. 21. és 23. között tartottunk.

I. Lelki készület

A zsinat péntek este a szentélyben imádsággal kezdődött. Jó dolog ide megérkezni, itt megpihenni, itt összegyűlni, és innét indulni el a közös munkára.

Első este, mint mindig, arról beszélgettünk, hogy ki milyen konkrét élethelyzetből érkezett, mit hagyott otthon, esetleg cipelt magával. Természetesen jellemző volt a sok munka, a fáradtság, a hajszoltság, a pihenés utáni vágy.

Szombaton reggel Kentenich atyától olvastunk lelki gondolatébresztőül egy tanulmányt

Szabadság – kötöttség – lélekápolás címmel.

Nagyon megragadott bennünket Kentenich atya írásából néhány gondolat, ami áthatotta a hétvége munkáját:

„...Ha lefelé csökken a kötöttség, akkor erősíteni kell a felfelé való kötöttséget (kötődést).”

„Ha lógok, akkor nincs annyira szükségem alsó támaszra.”

„...számomra mindig a szabadság örök játékaról van szó.”

„Isten bölcsessége képes arra, hogy az ember szabadságát mozgásba hozza, s így az ember szabadon igent mondjon Isten kívánságára és akarataira.”

„...ez egy olyan engedelmisség, amely rendkívül nagyfokú becsületességet igényel.”

Miután megosztottuk egymással az Atya-tanulmánnyal kapcsolatos gondolatainkat, a következő körben arról beszélgettünk, hogy mi foglalkoztatja az általunk képviselt családokat. Mi történt velük az elmúlt év során, milyen tendenciák rajzolódnak ki, milyen feladatokkal és élethelyzetekkel találkoztunk ebben az évben, merre hívtott és vezetett minket a Mennyei Atya, milyen feladatokat adott a Szűzanya.

Wangler Ottó és Kati
(folytatjuk)

Karácsonyi könyvajánló

Felnőtt megtérőként és kezdő anyaként is nagyon sok kérdésem volt. Többek között szerettem volna szépen és keresztény módon ünnepelni. Ez karácsonykor különösen jelentőssé vált, de nem tudtam, hogyan tegyem ezt kicsi gyerekeimmel együtt. Ezúton is köszönöm azoknak a kedves és megértő asszonyoknak a segítségét, akik megosztották velem tapasztalataikat, meglátásait, barkács ötleteiket.

Például, hogy lehet varázslat és meglepetés a karácsony, de nem érdemes hazudni a gyerekeknek. És jó, ha a kezdetektől tudják a gyermekeink is, hogy most Jézus születésnapját ünnepeljük. Hogy kis ajándékainkkal, amiket készítünk, kifejezzük szeretetünket, amit Isten szeretetével egyesítünk. Az ajándékaink csak halvány fényei az Ő igazi ajándékának.

A napokban került hozzám Anselm Grün bencés atya könyve *Karácsony, az újrakezdés reménye. Az ünnep szimbólumai* címmel. (Jel kiadó)

Eddig is tudtam, hogy csillag, meg jászol, meg angyalok, de ez a könyv valami egészen új. Rövid írásokban képeket tár elének, amiket akár adventi estéken (nagyobb) gyerekekkel közösen is „megnézhetünk”. Az egyik, ami nagyon megérintett belőle: a böjt képe. Soha nem tudtam igazán mit kezdeni vele, bár újra és újra előkerült az életemben. Most „leesett”, hogy egy személyért végzett böjt hogyan építheti a vele való kapcsolatunkat, és együtt az Istennel való kapcsolatunkat

is. Hogy ennek is, mint anyni mindennek, a szeretet és kapcsolat a lényege.

Vagy például, hogy „a kívánságban benne van annak megsejtése, hogy magunkat és világunkat kellene újrakezdeni”, hogy ne bújjunk a szokásos szóvirágok mögé, hanem figyelmesen nézzünk arra az emberre, akinek valamit kívánunk: mire is van igazán szüksége?

50 rövid kis írás a koszorútól kezdve, Szent Jánoson át egész a Gyertyaszentelő Boldogasszony ünnepének mondani-
valójáig a karácsonyi ünnepkörben.

Grün atya másik könyve: *Ünnepek és szokások, amelyek megszépítik az életünket*. Igazán sajnálom, hogy fiatal házasként nem olvashattam ezt a könyvet. A keresztény tanításokat, az egyházi év ünnepeit közelebb hozta hozzám, kézzelfoghatóvá tette számomra. Az egyik gyakorlat, amit a pároknak ajánl, (lehet, hogy Tilmann atyától tanulta?) „Üljön le feleségével vagy férjével a héten egy este a lakásuk egy kényelmes és védett sarkába, a gyerekektől zavartalanul. Tegyen maguk közé gyertyát és gyújtsa meg. Igyanak közösen egy pohár vörösbort vagy egy csésze teát, ha ez önöknek kedvesebb. Aztán mesélik el egymásnak kölcsönösen, ami éppen foglalkoztatja Önöket. Az önök között égő gyertyára vetett pillantás arra hívja Önöket, hogy azt is szavakba foglalják, ami mindketőtököt meghaladja, és ami a mélyben összeköti, közös vágyaikról, lelki útjukról, a tapasztalatokról, amelyek szíveiket érintették meg.”

A világ nagy és a megváltás a sarkon túl ólálkodik

Szines, magyarul beszélő, bolgár–német–szlovén–magyar filmdráma, 105 perc, 2008.

„A világ nagy és a megváltás a sarkon túl ólálkodik” című film példa arra, hogy miként lehetséges egyedi világot teremteni, felhasználva az általános műveltség kódrendszerét. Mint minden más elbeszélés a film is „mesét” generál. A néző pedig igyekszik egy történetet összeállítani a látottak alapján.

Ennek a filmnek a története egy autóbaleset következtében amnéziát szenvedett bolgár fiú harcáról szól önmaga, emlékei, múltja megtalálásáért. Ugyanakkor nemcsak ez a szál kötheti le a nézőt, mert számos szegmense van a történetnek, amely a 70-es évek szocialista diktatúrára és a nyugati demokráciák viszonyaira is fényt vet.

Szól ez a film nagyapa és unoka kapcsolatáról is, hogy miként lehet a nagyszülői szerep alkalmas arra, hogy támaszt nyújtson a lelkileg, szellemileg és a sors által eltévedt unokának a helyes ösvény megtalálására. S talán leginkább arról szól a főhős egyedi élettörténetén

keresztül, hogy milyen lépéseken át találhatunk vissza önmagunkhoz. A bolgár fiú elszakadva gyökereitől prospektus fordításból él, ebből rázza fel a baleset és nagyapja célt mutató szeretete.

A film eszközrendszere a filmezés klasszikus elbeszélő hagyományaira épít. Nagyon jól bánik a képek lehetőségeivel. Nem érzi szükségesnek, hogy

folyamatosan beszéltesse szereplőit, néha hosszú percek alatt csak a képek vezetnek bennünket a történet labirintusában. Ugyanakkor feszültség is teremtődik a narrátor hang és a képek között. Például Bulgáriát, hazáját egy mondattal úgy jellemzi a főhős, hogy az a hely, ahol „Európa végződik, de sohasem kezdődik”.

A jó film attól is minőségi, hogy egy olyan autonóm logikát épít fel előrehaladása során, amely nem szokványos teljesen, mégis a néző otthon érezheti magát benne, és segíti a látottak megértésében. Ez az alkotás az asszociációra épít. Párhuzamosan halad előre a főhős gyógyulásának története és élettörténete születésétől, a film elején megtörtént balesetétől. A két szál a nagyapa múlt-

idézése és egyre inkább az unoka lassan visszatérő emlékezete kapcsolja össze.

A film legfőbb jelképe az ostábla-játék, mely egy kockajáték, s az élet összetettségével azonosítható. Fokozatosan nyer bevezetést a néző a játék szabályrendszerébe a nagyapa megjegyzésein keresztül. Kezdve azzal, hogy „nem pénzért, hanem becsületért szabad csak játszani”; azon át, hogy „aki nem játszik nem is veszhet”, és „nincs rossz dobás, csak rossz játékos”. A nagyapa a játék szabályainak megfelelően osztja hat pontra Szása felépülésének lehetséges lépéseit is. S ezt célként fogalmazza meg unokája számára.

Jó példa lehet szülők számára a nagyapa szerepe arra, hogy miként lehet vezetni, támaszt nyújtani gyermekeinknek életük során. A férfi jelen van unokája életében, vannak közös ügyeik kezdetek-

től fogva, ez leginkább a játék, s ő adja nevét is a pap előtt. Ugyanakkor csak akkor lép fel aktívan, amikor egyedül az ő fellépése segíthet unokájának élete helyrehozatalában.

A cím utal az élet kiszámíthatatlan voltára, de arra is, hogy a megválthatóság rajtunk, környezetünkön, szerencsénken is múlik. Az életet a kreatív lehetőségek tárházaként értelmezi. Isten nem játszik szerepet a szereplők gondolkodásában, mégis jelen van küzdelmeiken keresztül, miként a megváltás szón keresztül a címben is. Leginkább a film esztétikai ereje hat ránk nézőkre, ez tud értéket közvetíteni, direkt etikai elvek megfogalmazása nélkül is.

A film megtekinthető itt is:

http://film.indavideo.hu/video/f_a_vilag_nagy_es_a_megvaltas_a_sarkon_tul_olalkodik?autostart=0

Régi magyar áldás

Áldott legyen a szív, mely hordozott,
És áldott legyen a kéz, mely felnevelt.
Legyen áldott eddigi utad,
És áldott legyen egész életed.
Legyen áldott Benned a Fény,
Hogy másoknak is fénye lehess.
Legyen áldott a Nap sugara,
És melegítse fel szívedet.
Hogy lehess meleget adó forrás
A szeretetedre szomjasoknak,
És legyen áldott támasz karod
A segítségre szorulóknak.
Hogy lehess meleget adó forrás
A szeretetedre szomjasoknak,
És legyen áldott támasz karod
A segítségre szorulóknak.

Áldott legyen a mosolyod,
Légy vigasz a szenvedőknek.
Légy te áldott találkozás
Minden téged keresőnek.
Legyen áldott immár
Minden hibád, bűnöd, vétke.
Hiszen aki megbocsátja,
Végtelenül szeret téged.
Őrizzen hát ez az áldás
Fájdalomban, szenvedésben.
Örömdobban, bánatodban,
Bűnök közti kísértésben.
Őrizze meg tisztaságod,
Őrizze meg kedvesség.
Őrizzen meg Önmagadnak,
És a Téged szeretőknek.

Felvágott helyett

A felvágottakat sokan találják reggelihez, vacsorához, és teszik szendvicssbe, pedig ezek alapanyaga csupa értéktelen, már semmire nem használható, húsipari hulladék (bőrke, vér, nyesedék stb.), a sokak által említett finom ízt pedig adalékokkal, szabályzókkal, ízfokozókkal érik el, amik pedig kifejezetten károsan hatnak a szervezetünkre.

Ezeket megfontolva mi kiiktattuk a felvágottakat az étrendünkből, és néhány évi tapasztalat alapján mondhatjuk, hogy lehet élni nélküle is!

De mit esztek? – szokták kérdezni. Olyankor említek néhány, nálunk bevált kenyérrevalót, és általában elcsodálkoznak, hogy mennyivel változatosabban és egészségesebben lehet összeállítani egy reggelit vagy egy hideg vacsorát, a tízóráiról nem is beszélve.

Lehet készíteni kenyérrevalókat húsból, halból, tojásból, májból, zöldségből,

túróból, sajtból és ezek különböző kombinációiból (pl. hal tojással, hús zöldséggel stb.).

Mindegyikre csak egy-egy példát írok, de a variációs lehetőség igen nagy.

TONHALKCRÉM

vaj, tonhalkonzerv, só, bors, petrezselyem, mustár és finomra vágott hagyma. Lehet készíteni főtt tojással és/vagy paprikával is. Nagyon szívesen eszi a család, a gyerekek szinte mindig ezt visznek tízóráira pénteken.

GOMBÁS-ZELLERES

(meleg)szendvicsskrém, aminek hallatán a gyerekek először egy fintor kíséretében azt mondták, hogy pfújj, de mégis tettek egy próbát vele, és azóta nagyon szeretik. Olajon megpároljuk a finomra vágott hagymát, majd beletesszük a nagyon apró kockára vágott vagy nagy lyukú reszelőn lereszelt zellert (egy vagy fél fej) és sózva, borsozva fedő alatt lassan pároljuk, a hasonló mennyiségű gombát hozzátesszük. Borsot, petrezselymet teszünk hozzá, és egy fokhagymás, tejszí-

nes vagy tejfölös habarással besűrítjük, melegszendvicssnek sajttal szórjuk

FASÍRT

a hagyományos fasírt alapot lehet készíteni hagymásan, gombásan, zöldségesen, sajtosan, paprikával, paradicsommal és rengetegféle fűszerezéssel. Sütni akár kiolajozott muffin sütőben is lehet.

TOJÁSOS szendvicsskrém

főtt, apróra vágott tojást vajjal, sóval, borssal, petrezselyemmel, mustárral keverjük ki. Ezenkívül többféle ízesítés és fűszerezés lehetséges, vaj helyett lehet tejfölt is használni, reszelt sajttal dúsítani stb.

Főtt ZÖLDSÉGEKBől,

pl. brokkoliból vagy karfiolból, vajjal vagy tejföllal kikeverve és ízlés szerinti fűszerezéssel lehet előállítani kenyérrevalót.

TÚRÓ

alapú szendvicsskrémnél is számtalan variáció létezik a hagyományos körözöttől a különböző zöldségekkel vagy hallal,

tojással, fűszerekkel, pl. bazsalikommal készített finomságokig.

Ezeket a krémeket egy kicsit valóban több idő elkészíteni, mint a felvágottat megvenni, egy félóra alatt el lehet készíteni akár két-három szendvicsskrémet, ami a hűtőben három napig el is áll.

Az alapanyagokat lehet társítani, merész keverékeket kitalálni, és csak a kreatitásunkon és a család ízlésén múlik, hogy mi mindent ehetünk felvágott helyett.

Örömmel vesszük ha ide kapcsolható bevált receptekkel gazdagítanátok a kínálatot, és egyéb **hozzászólást** is kapnánk a „konyha” rovathoz, pl. hogy miről olvasnátok szívesen.

Borajánlat: Dörgicsei Sauvignon blanc – Pántlika pincészet

Ezt a bort és pincészetet azért is ajánljuk különösen szívesen, mert a Óbudavárhoz nagyon közel, Dörgicсэн van. A pincészet erőssége ez a bor, mely szép tiszta illatú és ízű, sok növényi ízjeggyel.

Gólyahír

2011. 11. 23-án, 18.06 perckor megszületett Szabó Magdaléna (3080g), Szabó Bálint és Anna kislánya.

Van boruk

Hálásan köszönjük a Jóistennek és a Szűzanyának:

- ❖ az Atya évének lezárását és a Szentély évének megnyitását
- ❖ a magyarországi Atya-jelképet, mely sok családhoz ellátogatott jelképezve a Mennyei Atya és Kantenich atya jelenlétét
- ❖ az óbudavári zsinatot és új jelmondatunkat: Szentélyünkől a világba
- ❖ a Szűzanyával szeretetszövetséget kötő új családokat
- ❖ a Kantenich atyával szövetséget kötő új családokat
- ❖ a Házaspárok útjának gyümölcsözőségét
- ❖ a Kantenich Kis-egyetem hűségese hallgatóit
- ❖ az előadó házaspárok több hónapos előkészítő munkáit
- ❖ Tilmann atyát
- ❖ Gertrud-Maria nővér örömmel és szeretettel végzett sokrétű munkáját
- ❖ a Családakadémia 10. évfolyamának elindulását, a 9. évfolyamán végzett házaspárokat
- ❖ a Kantenich vetélkedőt, hogy ez által közelebb kerülhettünk Kantenich atyához
- ❖ azokat a testvéreinket, akik példát adnak nekünk türelemmel viselt szenvedéseikkel és nehézségeik nagylelkű felajánlásával
- ❖ a fiataloknak szervezett páros hétvégét
- ❖ a női lelki napokat vezető Gertraud Evanzin nővért, és minden szervezőt
- ❖ az Oázis szerkesztőségi napját, mun-

katársait, a cikkek íróit, hogy meghallották hívó szavad, és nagylelkűen dolgoznak Érted.

Nincs boruk

Kérjük a Jóistent és a Szűzanyát:

- ❖ Kantenich atya közbenjárására meggyógyuljon Gergő – aki balesetben lebénult –, és ez a csodálatos gyógyulás segítsen Kantenich atya boldoggá avatásában
- ❖ betegeinkért és az őket ápoló családtagokért
- ❖ testi, lelki és anyagi nehézségekkel küzdő családjainkért, hogy megelhelessék a Kánai menyegző csodáját
- ❖ hogy a munkát kereső családfenntartó édesapák el tudjanak helyezkedni
- ❖ hogy a családcsoportok jól működjenek, ott igazi közösségek alakuljanak, hogy a házaspárok megerősödhesse- nek, egymáshoz és a Jóistenhez is közelebb kerüljenek
- ❖ hogy a családkadémia 10. évfolyamát bőséges áldás kísérje
- ❖ hogy találjuk meg küldetésünket, feladatunkat, amivel leginkább tudjuk szolgálni a közösségünket
- ❖ hogy a nyári családnapi előadó házaspárok felkészülése erősítse ösz- szetartozásukat, a résztvevőknek pe- dig a lelki gazdagodását szolgálják
- ❖ hogy Budapesten élő és tanuló fia- taljaink kérése teljesüljön, akik sze- retnék, ha a Szűzanya a fővárosba is „beköltözne”.
- ❖ hogy az Oázis igazán használható, jó eszköze lehessen az Atyának.

ÓRIÁSI apróságok (gyerekszám)

Dimbes-dombos terepen bicikliztünk, Márkó (ötéves) nem bírta már szuflával, leszállt, tolt a biciklijét, közben sajtó- tos megjegyzést tett: – Úgy látszik, itt puputevék vannak a föld alatt. :)

☺

Fanni este körülményesen fekszik le aludni; még vízért csoszog, még újra kell fonni a haját, aztán rendel egy hát- vakarást.

– Te – mondom –, Fannikám, felesé- ged ne legyen?

Fanni ekkor unottan: – Dehogynem... milyen gyűrűt kérsz?

☺

Bazsi három és fél volt, amikor láttam, hogy valami bántja. Meg is kérdeztem:

– Mi nyomja a szívedet?

Mire sírós hangon felelt:

– A nadrágom...

☺

Kislányom (4), kiment az apjához a konyhába. Felvetette magát az ölébe, el- helyezkedett és megszólalt: – Apa, olyan kényelmes a pocakod! Jó kispárna!

☺

Sógoroméknak tegnap este kint dolgoztak az udvaron, Lili az ablakból nézte. Mikor bejöttek, lekapcsolták kint a villanyt:

– Hé! Nem látom a kintet!

Ágoston fiam kártyzott a Nagyival. Nagy: – Tonika, nem tudom, mi raj- tam ez az álomosság...

Toni: – Ne izgulj, Nagy, télen az álla- tok téli álmat alszanak!

☺

Kisfiam hároméves volt, egy sétaúton mentünk hármásban, amely egy forgal- mas főútba torkolt. Én elől mentem, hát- ul a férjem, kisfiam középen. Egyszer megszólalt: – Anya! Apa mondta, hogy majd álljunk meg az útpatkányon...

☺

Olivér öt éves volt mikor orvoshoz kellett menni, mert gyakran fáj a lába. A doktor nem talált semmit, valószínű- leg a gyors növéstől fáj. Két napra rá Oli panaszkodott: – Anya, már megint fáj a lábam, ahogy így nőszölök...

☺

Nagyáruházban voltunk tegnap, persze már rengeteg játék kirakva, készülnek a karácsonyra. Gergő szinte mindent meg- vetetett volna a könyvtől a legőig. Bármit hozott, én persze azt mondtam: – Most nem, majd karácsonyra! Majd írj a Jézus- kának! stb.

Végeztünk a vásárlással, előttünk nagy- papa, nagymama fizet, velük van az unoká- juk, a bevásárlókocsijukban pedig négy-öt játék. Gergő kicsit bosszúsán nyugtázza:

– Látod, annak a gyereknek vettek egy csomó mindent, te meg nem vettél ne- kem egyetlen játékot sem!

– Nem bizony! Rengeteg játszod, van! Ráadásul nemsokára jön a Jézuska, és biztosan fog hozni neked játékot, ha jó leszel! – próbáltam csitítgatni.

– Hát igen! Legalább a Jézuskára szá- míthatok, ha már TE ilyen szívtelen vagy a drága gyerekeddel!

SCH hírek

Két, újonnan megáldott Házaspárok Útja

Először a Bodrogolasziban járt házaspár beszámolójából idézünk: „Nagy ünnep volt a **Házaspárok Útjának** megáldása október

A költségeket elsősorban az abaúji zempléni atyák adták össze, de létrejöttében nagy szerepet vállalt Bodrogolaszi polgármestere, a Chemin Neuf közösség tagjai, valamint Jakab Gábor sárospataki keramikus is. Hála legyen áldozataikért!

Az ünnepség, a közösség kápolnájának felszentelésével kezdődött, majd az utat végig járva, a bodrogolasziak bőséges vendégszeretetét élvezhették a vendégek. Voltak, akik ebéd után rögtön nekivágtak az útnak a maguk csendességében, és azóta is alig telik el olyan nap, hogy egy, vagy több házaspár ne járná és elmélkedné végig az utat. A Szent Erzsébet zarándokútra érkezők közül is egyre többen tesznek kitérőt a

Házaspárok útjának meglátogatására. A bodrogolasziak imái, és a templomban negyedévente bemutatott szentmise is hordozza az ide látogató házaspárokat.

Jót beszélgettünk a közösség tagjaival, rátalálván közös missziós területünkre, ami a családok szolgálata. Van már egy szépen felújított épületük is, ahová várják a szeretetükben megújulni vágyó házaspárokat. Szeretettel ajánljuk ezt a helyet az olvasók figyelmébe.

Csendben írom: remélem ez is egy jó kis családi központ lesz itt a környékünkön.” (A beszámoló teljes terjedelmében olvasható a csaladmozgalom.hu-n)

végén, ahová, legyőzve fáradságunkat, útra keltünk. Az ünnepségre meghívták az egri egyházmegyéhez tartozó schönstatti családokat is. Több százan örültünk együtt a Házaspárok útjának: voltak a faluból és a környékről, Budapestről, a Chemin Neuf közösségből. Külön ajándék volt, hogy majdnem húsz atya is velünk ünnepelt. Nagyon megérintett minket, hogy az eredetihez való kapcsolódásra mennyire erősen törekedtek, az út megépítésénél igyekeztek minél hívebben követni azt. Így nagyon hasonlít az egész út hangulata az óbudaváriéra.

Közben elkészült **Pápán is a Házaspárok Útja**, a Szent József templom udvarán, melyet Bíró László püspök atya szentelt fel. Az eredeti tervek szerint, Ozsvári Imri grafikusművész képei alapján Bangó Aliz grafikus és Nagy József asztalosmester készítette el. Az ünnepi összejövetelel több százan vettek részt.

„Az áldás mindig az egyház ünnepélyes kérő imádsága az emberért” – mondta a püspök atya – Amikor megáldjuk a Házasság Útját, akkor azokért az emberekért imádkozunk, akik majd megállnak a táblák előtt, elgondolkoznak a saját életük fölött, a házasságuk fölött. Sokszor az a bajunk, hogy nem tudunk elcsöndesedni, így kiürül, elhidegül a kapcsolat. Ez az út itt a házassághoz vezet vissza. Miért van erre szükség? Soha annyira nem volt szükségünk a csendre, mint manapság. Ezt mától itt megtalálhatjuk. A családok évének egyik programja lehet, hogy maradó intézményeket hozunk létre. Sok szép kezdeményezés van szerte az országban. Ennek az évnek ez a lényege. A család örömhír, nem eltemetni, siratni kell, hanem ünnepelni!”

Bangó Aliz keramikus, aki már negyedik alkalommal készíti el a képeket, mosolyogva meséli a történeteket. „Három évvel ezelőtt keresett meg Imri, hogy segítsék neki kerámiára átültetni a képeket. Először majdnem visszautasítottam. Aztán lassan összebarátkoztunk, én meg magukkal a motívumokkal is. Ez a 15 tábla nagyon szép összefoglalása az életnek. Itt-ott egészen

megrendültem a mondatokat olvasván. Ezekben ott van minden, ami az életünkben megeshet velünk, ahogy ki-kimégéli a maga küzdelmeit, örömeit. Az volt a dolgom, hogy kerámiára vigyem át az addig fából elkészített motívumokat. A végén, mondhatom, eggyé váltam ezekkel a képekkel. Ezek a mondatok most már az én mondataim is.”

Buzásné Patyi Judit, a pápai házaspárok útjának szervezője meséli: „Két évvel ezelőtt voltunk Óbudaváron, végigjártuk ott a Házaspárok Útját, amely mindannyiunk lelkét nagyon megérintette. Akkor gondoltuk ki, hogy hiszen nekünk itt van ez a nagy terület, a Szent József kápolna udvara, csodálatos lenne egy ilyen ide. Felvettem a kapcsolatot Bangó Alizzal,

ő elmondta, hogy mi minden kell. A család évének meghirdetése egy napra esett a munkánk kezdetével. Azt gondoltam, ez nem lehet véletlen. Imacsoportunk minden nap három órakor imádkozik az irgalmasság órájában. Elmondtam nekik, hogy mi a tervünk, ők azt mondták, ebben ők is részt akarnak venni. Az egész

város megmozdult. Jöttek a plébániákról, s pillanatok alatt minden stációnak lett gazdája. A környékbeli községekből is jöttek. Itt minden az emberek adományából készült el. Csoda volt ez az öszszefogás, a sok-sok jó szándék. Nem is tudom, hogyan köszönjem meg: először a Jóistennek, Szűz Máriának, és mindenkinek, aki ebben segített. Köszönöm!” – csillan a hála könnye a szemében.

Immáron öt Házas párok útja van az országban. Az eredeti óbuda vári, és a két frissen felszentelt mellett még Horvátnádalján és Máriapócson mutatja be rövid séta keretében a házasság különböző életszakaszait. Nagy hatása van, a házaspárok megerősítést kapnak ahhoz, hogy a házasságukat elmélyítsék a hitben, s a családi életüket szeretetben éljék. Deo gratias!

Felhívás

„Házaspárok Útja Krónikája” számára szeretnénk összegyűjteni a múlt és a jövő kincseit. Az elkészítésével, felszentelésével kapcsolatos emlékeket, fényképeket éppen úgy, mint azok tapasztalatait és élményeit, akik az utat végig járva, beszélgetve, változást élhettek át házasságukban, családjukban. Írásaitokat várjuk az Oázis szerkesztőségébe, vagy az óbuda vári iroda címére!

Otthont a világban!

Otthont a világban! – Kampány a közösségi helyért

A Magyar Schönstatti Ifjúsági Mozgalmak közös kampányt indítanak szeptember 24-én egy budapesti közösségi hely megteremtéséért. Mozgalmunk növekszik, egyre több gimnazista és egyetemista tanul Pesten, így állandó csoportjainknak és különleges alkalmainknak szüksége lenne egy otthonra. Egy helyre, ami egészen a miénk és egészen a Szűzanyáé. Szeretnénk otthont teremteni a magunk és az Ő számára.

Ennek a törekvésnek a középpontjában egy Kilenced áll, amely szeptember 24. és június 23. között, havonta megjelenő Kentenich szövegekkel segít lelkiileg megalapozni és elmélyíteni az otthon iránti vágyunkat. Mindenkit kérünk és bátorítunk a kegyelmi töke gyűjtésére, nehézségeink és örömeink felajánlására közös célunkért. Szeretnénk, ha ez a közösségi helyért folyó kampány olyan eszközzé válna, amely saját lelki növekedésünket is segítené.

Szeretnénk kiemelni, hogy bár kezdeményezésünk elsősorban a fiatalokat szólítja meg, mégsem lehet sikeres a családok és az egész Magyar Schönstatti Család támogatása nélkül. Egy olyan léptékű ügryről van szó, amely reményeink szerint kiérdemli a családok, a szülők figyelmét is, akiket hangsúlyosan szeretnénk meghívni erre a közös kegyelmi töke és adomány gyűjtésre. Fontosnak érezzük, hogy kezdeményezésünk ne csak a „saját” ügyünk maradjon, hanem egy olyan törekvés, amely mögé az egész Magyar

Schönstatt Család fel tud sorakozni. Reméljük, hogy ez a Szűzanya előtt is bizonyítani fogja szándékunk komolyságát.

A kampánynak egy honlap ad otthont (kozosegihely.schoenstatt.hu). Itt igyekszünk összegyűjteni a támogatás lehetőségeit, az érkező felajánlásokat, az ötleteket, a Kilenced havonta megjelenő írásait és azok nevét, akik már csatlakoztak Nyilatkozatunkhoz. Szeretnénk áthidalni a földrajzi távolságokat, és együtt kérni a Szűzanyát: Adj nekünk otthont a világban!

Az érdeklődők figyelmébe elsősorban ezt a honlapot ajánljuk, hiszen itt minden további információ megtalálható, amely a közösségi hely ügyéhez kapcsolódik. Várjuk és köszönjük felajánlásaitokat, azok pedig, akik anyagilag is tudják támogatni kezdeményezésünket adományaitkat a következő számlaszámra küldjék:

Családok a Családeért Egyesület:
73200134-10000434.

Megjegyzés rovatba: kozosseghely

Szűzanyánk! Hálát adunk a közösségünkért! Köszönjük, hogy szívünkbe ültetted az otthon iránti vágyat! Felajánljuk áldozatainkat és adományainkat! Kérünk, adj kitartást, hogy közösségünk ereje és kegyelmed által találjunk egy helyet Számodra, ahol mi is otthonra lelhettünk! Amen

Kentenich Vetélkedő 2011

Jókedvű schönstatti lelkesek
On-line vetélkedőt hirdettek,
S mind, akik erőt éreztek,
Egyből csapatokat szerveztek,
Pontokért fejtörőt fejtenek.
Hogy mi a célja itt mindennek?

Kentenich műveit ismerd meg!
Egyre csak jönnek a kérdések:
No, mit üzennek a szövegek?
Tanuld, hogy önmagad ismerjed,
Eszményképedet Te keresd meg.
Nálunk eszköz a jófeltétel,
Igazán küzdenünk magunkkal kell,
Csupán a válaszod juttasd el,
Határidőre, internettel!

Október 15-én egy nagyon gyümölcsöző vetélkedőt zártunk. A játékosok tíz héten keresztül heti több órában intenzíven foglalkoztak Kentenich atyával. Ők maguk így írnak erről az időszakról:

„Megérte ez a sok óra, amit a vetélkedőre fordítottunk. Összebarátkoztunk Kentenich atyával, és megértettük sajátos

gondolkodásmódját. Beköltözött a mindennapjainkba, ha nehézségünk, megoldandó problémánk támad, akkor gyakran őt kérdezzük. Persze mindig válaszol...”

„Megérte ez a sok óra, amit a vetélkedőre fordítottam, mert végre nem dolgoztam, hanem annál sokkal értelmessebbet tettem. Amúgy is jó több lábon állni, de főleg azért, mert a lelki tartalmú szövegek olvasása, az elmélyedés ben-

nük, az átélés nagyon jó hatással van rám (olyan, mint a jófajta imádság). Azzal lehetett foglalkozni, ami a lényeg. Istennel, Isten-ember kapcsolattal, máséval és az enyémmel. És azért egy kicsit (egy kicsit nagyon) újra rávilágított, hogy mi végre is vagyok a világban. Köszönöm!”

A mi akciónk az egyetlen olyan vetélkedő, melyben mindenki nyer. Gratulálunk minden játékosnak!

„Megérte ez a sok óra, amit a vetélkedőre fordítottunk, ezért jelentkezünk újból. Megtapasztaltuk, hogy milyen jó számunkra esténként együtt Kentenich atya szövegeit böngészni. Sokat tanultunk belőle. Köszönjük a verseny szervezőinek.”

Kentenich Vetélkedő 2012 – Neked mit üzen?

Ha kíváncsi vagy, hogy neked mit üzen Kentenich atya, ha nyitott vagy arra, hogy jó gondolatokat kapj, akkor játssz velünk!

A Kentenich-vetélkedőben az interneten kell a kérdésekre válaszolni a honlapon található szövegek segítségével. A játékosok így pontokat szerezve versenyeznek egymással a Kentenich-díjért.

A vetélkedőt mindenki nyertesként hagyhatja el: a Kentenich atya lelki kincs-kamrájából megszerzett értékek szabadon elvihetőek az élet számára.

Minden játékos, aki a kérdéssorokat kitölti, **ajándéksomagot** kap.

Az első három helyezett elnyeri a **Kentenich-díj első, második és harmadik fokozatát**.

Hogyan lehet jelentkezni?

A vetélkedőre bárki benevezhet egyedül vagy kettesével csapatot alkotva, vagy akár családként. A regisztráció módja:

- I. jelentkez be a honlapon (kentenich.schoenstatt.hu/jatek)
- II. töltsd ki jelentkezési űrlapot
- III. fizessd be a nevezési díjat (2000 Ft/csapat).

Jelentkezz bátran, és biztasd barátaidat, ismerőseidet is!

A szervezők: *Bujbácsi Bálint, Csermák Péter, Guld Beáta, Kaposi Andi és Laci, Soós Zsuzsi és Viktor, Szelestei Barbara és Gábor*

„Mikor belefogtunk, semmit nem tudtunk Kentenich atyáról. Most már sokkal többet tudunk, és kíváncsibbak is lettünk. Felkeltette az érdeklődésünket, hogy további olvasgassunk, és ismerkedjünk ezzel a gondolatvilággal.”

Alapítványi hírek

A Schönstatt-szentélyt Magyarországnak Alapítvány tevékenysége elsősorban a közösségünk óbudavári beruházásainak finanszírozására jött létre. Az idei kiadásai elsősorban a központ II-es épületének földszinti befejező munkálataira vonatkoztak. Az épület földszintjén található egy kis apartman atya vagy nővér számára (beszélgetőszoba, háló- és fürdőszoba), egy kisebb előadóterem párhuzamos programokra (télen szükség szerint gyermekfoglalkoztatásra is igénybe vehető), valamint az előtérből nyílik egy férfi és egy női vizesblokk. Az

ősz folyamán elkészült a tetőtéri födém ideiglenes hőszigetelése. A külső falak 10cm vastag Dryvit hőszigetelése folyamatban van.

Az Alapítvány egyidejűleg átmene-ti segítséget nyújtott az Egyesületnek, hogy az Egyesület a részben utófinanszírozású pályázati beruházásában megvalósuló Diós turistaház kivitelezési számláit ki tudja fizetni. Az Alapítvány fizette a Zoltán Győző által elkészített Atya-jelkép anyagköltségét, a munkadíjat a művészek adományként ajánlották fel, melyet ezúton is szeretnénk megköszönni.

Az Alapítvány pénzügyi helyzete:

Kiadások	
Beruházás	7 239 000 Ft
Visszatérítendő támogatás Egyesület részére	492 000 Ft
Atya-jelkép (anyagköltség)	70 000 Ft
Kiadások november végéig összesen	7 801 000 Ft
<i>Hátralévő kiadások év végéig</i>	
Beruházás	1 560 000 Ft
Kiadások összesen:	9 361 000 Ft
Források:	
Nyitókészlet	471 000 Ft
Támogatások	4 934 000 Ft
Kölcsönök	3 000 000 Ft
Támogatás visszatérítés	400 000 Ft
Rendelkezésre álló pénzeszközök	604 000 Ft
Források összesen:	9 409 000 Ft

A fenti beruházások nem jöhettek volna létre egyes családok rendszeres havi kisebb támogatása, valamint mások alkalmankénti nagyobb adományai nélkül. Azonban a jelenlegi készütség eléréséhez – hogy az épületet már az idei nyár közepén használni tudjuk – szükség volt 3 millió Ft kölcsön felvételére, mely összeget 2012 és 2013 folyamán kell visszafizetni kamatmentesen.

Köszönjük mindazok nagylelkű támogatását és segítségét, akik hozzájárultak mindezek megvalósulásához, akik imáikkal, áldozataikkal és személyes munkájukkal hordozták a közösség ügyeit.

Az Egyesületnek a Diós-ház finanszírozáshoz szükség volt banki hitelt felvennie. A hiányzó forrást magánszemélyektől felvett kölcsönrel, a befolyt célzott támogatásokból, a tavalyi naptár bevételeiből, valamint az Alapítványtól kapott visszatérítendő támogatással oldottuk meg.

Decemberben még egy számla kifizetése van hátra. Az év során számtalanszor megtapasztaltuk a szűkösséget, és azt is – ha nehézségek árán is –, de mindig jött megoldás. Tudjuk, hogy ez az év erőn felüli megpróbáltatást jelentett az Egyesületnek, de a családoknak is. Mégis sokszor olyan helyről kaptunk segítséget, ahonnan nem vártunk volna. **Köszönjük mindazok nagylelkű támogatását és segítségét, akik hozzájárultak mindezek megvalósulásához, akik imáikkal, áldozataikkal és személyes munkájukkal hordozták a közösség ügyeit.** Kérjük, aki teheti, támogassa az

Egyesületet, hogy a fennálló kölcsönöket 2012-13-ban vissza tudjuk fizetni.

Kívánjuk, hogy Jézus születésnapja ajándékozzon meg mindnyájunkat „új szívvel és új lélekkel, mely eltávolítja a kőszívet” (vö .Ez. 37,26) és alkalmassá tesz arra, hogy „Krisztus éljen bennünk” (Gal. 2,20)!

*Köszönettel és szeretettel:
a TeCsEnGó házaspárok*

Óbudavári hírek

2011. november 21.

Ősszel több zarándokcsoport járt az Óbudavári Schönstatt Központban, Farkasrétről, Pestszentlőrincről, Krisztinavárosból, Gyenesdiásról és Budakesziről. Végigjárták a Házaspárok útját, szentmisét ünnepeltek, előadást hallgattak, igényük szerint.

Ifjúsági találkozó volt szeptember végén, sok résztvevővel.

Október elején a nyári családnapok házigazdái és a csoportvezetők tartottak megbeszélést Óbudaváron. A jövő évi családnapok jobb lebonyolítása érdekében és a csoportmunka javításának érdekében is hangzottak el javaslatok, születtek elhatározások.

Ez alkalommal is nagyon szépen köszönjük mindenkinek, hogy gondolt ránk, és felajánlotta adója 1%-át részünkre. Köszönjük szépen minden adományozónknak a nagylelkű segítségét, köszönjük a sok imát és áldozatot, melyet a családokért végzett közös munkánk sikeréért felajánlottak.

A szövetségi évfolyamok tagjai és az apostolok is sokat dolgoztak a hétvégén. Így készült el a képzőház II-ben a teljes laminált padló a földszinten, alakult rend a Diós udvarban, nagytakarítás volt a kápolnában, raktárba kerültek a trambulin és a padok.

Október 23-i hétvégén megrendezésre került az éves zsinat. A 2012. évi jelmondat, „Szentélyünkől a világba” lett.

A Diós házban elkészült a tűzjelző berendezés, már csak a papírmunkák folynak, hogy megkapjuk az üzemeltetési engedélyt.

A november az anyagi nehézségek kezelésével telt.

Egyesületünk az 1% felajánlásokból 1 625 129,- forintra jogosult. Ez az összeg nagy támogatottságot jelez a Magyar Schönstatt Család tevékenysége iránt. A fordított adózásból felmerülő, önhibánkon kívül késvé befizetett ÁFA miatt a NAV nagyon nehezen akarja kiutalni részünkre ezt az összeget, amire természetesen a költségvetésünk készítésekor számítottunk.

Október 15-én 16 lelkes és jó erőben lévő önkéntes végzett nagyon eredményes munkát. A képzőház II. tetőtérben ideiglenes szigetelést fektettek le, sített konténereztek, kertet ápoltak a képzőház és a kápolna körül, Diós hátsó részének aljzatát töltötték fel.

Mindenhol

Huszonhárom éves vagyok. Amikor a gimnázium végével egyetemmel kellett választanom, Budapestre költöztem. Otthon nem kaptam vallásos nevelést. A nagymamám járt egyedül a vasárnapi szentmisékre. Engem megkereszteltek, ennyi. És akkor elköltöztem otthonról. Az út, amit választottam, mindenkitől elszakított. A hétvégéket is fenn kellett töltenem. Ha nem a dolgomat végeztem, akkor általában egyedül voltam, társaság nélkül. Hisz a barátaim mind hazautaztak. Pesti ismerőseim is inkább a családjukkal töltötték a hétvégét. Lyukas óráimban így a legtöbbet magamon gondolkodtam. Hamar belefutottam a Jóistenbe, és idővel egyre több közös élményünk lett. A kapcsolatunkra azt mondhatnám, hogy lassan épülő, megfontolt, és büszkén mondhatom, hogy nagyon biztos.

Messziről indultunk nagyon. Sose vettem meg a vallásos embereket, de valljuk be, a közöny talán még nehezebben átbillenthető érzés, mint a megvetés vagy az utálat. Számomra nagyon üresnek és tartalom nélkülinek látszott minden templommal kapcsolatos ténykedés. Mert semmi szenvedély, élet, pezsgés nem volt benne. Szülővárosom templomi közössége fiataloktól és újítóktól messze elkerültnek látszott. Budapesten viszont nagy a választék. Nem kell sokáig böngészni a neten, máris feltűnnek

a legtöbbet „like”-olt papok képei és elérhetőségei. Mindenki megtalálhatja a neki leginkább megfelelőt. Nem akarok profán lenni, de ezt tényleg jónak tartom. Kopogtatsz, és megnyitják. Tehát

Hamar belefutottam a Jóistenbe, és idővel egyre több közös élményünk lett.

próba- cseresznye, én többjükhöz benéztem, meghallgattam őket, olvastam tőlük. Akivel tudtam, személyesen is el-elbeszélgettem. Remek dolog, hogy akár-

ennyire elfoglaltak, mégis készek egy személyes elbeszélgetésre is, bármikor!

És akkor, íme, amiért az egész cikket elkezdtem írni... Öt éve élek Budapesten. És örömmel tapasztalom, hogy egyre többen találunk egymásra. Hogy elindul egy közös nyelv. Hogy igenis mindegy hogy regnumi, schönstatti, Kövi, pogány vagy zsidó, Pál Ferit ismeri, vagy ismer olyat, aki ismer olyat, aki ismeri... Közösségre vágyunk és keresünk, és akkor

Pákozdi István, Szűcs Balázs neve majd első körben felmerül. És minden megvitatódik. Pezseg, él és teli van szenvedéllyel. Az ország különböző pontjain. Ez nem felhívás, hanem örömhír minden keresőnek, hogy vagyunk. És egyszerű az átjárás. Nem törzserő semmilyen törvényt, ha belehallgatsz egy másik atya gondolataiba. Tisztul a kép, és teli vagyok élménnyel. És akárhova megyek, bátran szemezgetek ezekből

a templomi, plébániai élményekből. Ha nincs idő elmenni, hallgasd meg mp3 formátumban Pál Feri alkalmait a buszon, metróban. És azonnal egy közösség részévé válsz! Nem is tudod, milyen hamar megtalálsz minket! Vagy ha csak egy órád van egy héten, menj el hittanórára, ne álltasd magad, csak mert a fél gye-

rekkorodat ott töltötted, akkor is, hisz ott vagyunk, és közösséget alkotunk, és több szem többet lát, és egyszerre több szív zenekart alkot :

Lehet úgy, mint a szüleid. Lehet ott, ahol a szüleid. Lehet ott, ahol a szüleid javasolják, de lehet ott is, ahol te választod. Mindenhol.

Liberális szeretnék lenni

SZeretnék, de ha ezt mondom, félreértenének. Így sajnos nem mondhatom. A liberalizmus szó olyan emberekhez, történetekhez, döntésekhez kapcsolódik, hogy ezt a szót hallva

undor fog el, ökölbe szorul a kezem, göröcsbe a gyomrom stb. A tv-ből, újságból, vagy egyéb médiumokból és persze otthonról kapott tájékoztatás alapján kialakult politikai hozzáállásom sokszor ösztönözte bennem még ma is az

asztali viták, beszélgetések alkalmával, hogy negatív jelzőként használjam én is ezt a szót. De mit is jelent a liberális? A haladás, a régi helyett az új felfogása, elfogadása, a szabadság szeretete. Ez már nem is áll messze az embertől, sőt! Itt van például Jézus Krisztus. Mózesi törvények sztornó, itt a vadiúj tízparancsolat, a „szeresd felebarátodat”, ergo a főnöködet, buszsofőrt, villanyóra-leolvasódat, mint a kisfiadat, ha egy mód van rá...

Vagy itt van például a schönstatti szabadság (Kentenich atya és Tilmann atya tökéletesen megértették a keresztény liberalizmust). Ez a fajta liberalizmus számomra azt jelenti, hogy nyitottnak lenni a világra, a világ dolgainak jó és ügyes megoldásaira, ami persze nem zárja ki Istent. Nem zárni ki az életből azt, ami nem kapásból az Egyház, vagy valamelyik felekezete, felfedezése. Sőt, fontos lehet más egyházi felekezetek gondolataira is nyitottnak lenni. Mi, akarom mondani én, aki beleszülettem, úgymond, a tutiba, kézhez kaptam mindent, ami kell (tökéletes, idilli keresztény család, barátok), hajlamos vagyok kizárni mindent, ami más. Talán mert így könnyebb, vagy mert így próbálok elzárkózni a kísértéstől, nem bízva a saját ítélőképességemben, vagy egyszerűen csak lusta vagyok megérteni mások szempontjait. Nyitottnak kell lenni, és ehhez érett értékrend szükségeltetik. Ha a világ eszközei alkalmasak a jóra is, akkor nem eldobni, hanem eltanulni, megkeresztelni érdemes őket. Jó tudni, hogy Kentenich atya és Tilmann atya gondolatai is erre vezetnek és tanítanak minket. Megnyugtató, hogy kis hazánkban is vannak, akik a szó igazi és jó értelmében liberálisak. Pál Ferenc atya például az önismeret, a lélektan, a pszichológia útján vezeti az embereket Jézus felé. Felfedezései közt szerepel a pozitív-negatív, apa- és anya komplexus

befolyása az életünkre a gyermekkortól egészen a halálunkig, melyekre a megoldás, a kiút lehetőségeit is megosztja velünk. *(erről még többet lásd a palferi.hu-n)* Elképzelni sem tudtam volna, hogy a szülők nevelése, velem való kapcsolata, sőt minden egyéb inger, ami kiskoromban ért, mennyire befolyásolja felnőtt napjaimat, döntéseimet, életutamat. Hála, hogy ő az egyik, aki pszichológiát megkeresztelte itthon.

Vagy Szűcs Balázs atya, aki fiatal lendülettel, humorral és templomi környezetben nem túl gyakran használt szavakkal olyan „stand-up”-okat tart prédikáció álnéven, hogy sok-sok ember, főként vaciláló kamaszok voksolnak vasárnaponként a mise mellett. Nem a ’nemet’ hangsúlyozza, nem

a rossz lépésekre figyelmeztet, nem mai világ fonákjaira, veszélyeire hívja fel a figyelmet, hanem arra, hogy miket lehetne tenni, gondolni, nézni a szabadidőnkben, amik viszont jók, de még vonzóak is. Ha pedig már a jót tesszük, el is tudjuk felejtetni, ki is tudjuk automatikusan szorítani a rossz, ám sajnos vonzó dolgokat. És még sorolhatnám... illetve sorolnám, ha tudnám, de egyelőre őket tudtam itt felhozni példának, mivel nem tájékozódttam eléggé. Ennyire voltam nyitott. Nosza, kezdem azzal a liberalizmusommal, hogy jobban megismerem az Egyházamat és a benne élőket, példaértékű lelkipásztorokat. És így tovább.

Ha a világ eszközei alkalmasak a jóra is, akkor nem eldobni, hanem eltanulni, megkeresztelni érdemes őket.

Koedukált

Hogyan vélekednek a családról a schönstatti fiatalok?

Szerepel az ötéves tervedben a családalapítás?

R. K.: Igen, 27 évesen örülnék, ha már legalább férjnél lennék. De inkább az Úr tervezzen velem.

R. A.: Őszintén szólva nincs ötéves tervem, mert az utóbbi időben csak egy-két évre látok magam előtt valamiféle

utat. Mindamellet a családalapítás a legalapvetőbb vágyaim közé tartozik.

T. P. P.: Nem. De a tízévesben annál inkább, bár ez kevésbé történelmi.

K. Á.: Igen, szerepel. Bár kicsit szűkös az öt év.

Mennyire döntő/volt döntő szempont a pályaválasztásod során a munka és a családi élet összeegyeztethetősége?

R. K.: Engem a szüleim mindig arra biztattak, hogy azt csináljam, amit szeretek, de a vendéglátás sajnos pont nem ideális a családi élet szempontjából. Ennek ellenére csinálom, aztán majd meglátjuk.

R. A.: Mivel manapság a legtöbb munka már végezhető otthonról is, ezért nem mondanám, hogy elsődleges

szempont volt, de természetesen ezt is mérlegeltem a döntésem előtt.

T. P. P.: Nem volt az, de vannak építész felmenők, és azt hiszem, ők egész jól csinálták.

K. Á.: Az én szakmám nem „család-barát”, mivel rengeteg időt vesz igénybe. Sajnos ez probléma, amivel tisztában vagyok, de igyekszem majd áthidalni.

Szerinted mi a jó házasság alapja, receptje?

R. K.: Talán az egymásra és Istenre szánt minőségi idő. De erre a kérdésre még keresem a választ...

R. A.: Jó választás, önzetlenség, végtelen sok tiszta lap, idő kettesben, rendszeres közös élmények, folyamatos kommunikáció, akaraterő és nem utolsósorban isteni kegyelem.

T. P. P.: Inkább ki. Gondolom, a Jóisten.

K. Á.: Szerintem a legfontosabb, hogy tudatosan éljük a mindennapjainkat, elég időt fordítva egymásra, ügyelve a jó kommunikációra.

Milyen téma van (vagy egyáltalán van-e olyan), amiben nem feltétlenül kell egyetérteni egy házaspárnak?

R. K.: Persze, hogy van ilyen, különben megőrülnének az unalomtól. :D Nyilván a nagyobb horderejű témákban – amik az identitásukat meghatározzák – egyet kell, hogy értsenek, de az apróbbakban nem feltétlen. Bár szerintem ennél is van egy határ, amin felül már zavaró, ha sok a nézetkülönbség.

R. A.: Hogyne. De minél kevesebb, annál jobb. És ha lehet, ne haladja meg az olyan kérdések horderejét, mint például hogy „folyékony szappant használ-

junk, vagy hagyományosat?”. Nem is tudom. Lehet, hogy már ez is ingoványos terület.

T. P. P.: Például, hogy ki hol nyomja a fogkrémes tubust.

K. Á.: Nem az a fontos, hogy mindenben egyetértsenek, hanem, hogy tudják elfogadni és kezelni azt, hogy nem értenek egyet. Igazából bármivel az örületbe lehet kergetni a másikat, a lényeg, hogy az alapvető kérdésekben (házasság, gyereknevelés) legyen egyetértés.

Milyen a jó apa?

R. K.: Az Isten-kép az Apa-képből ered, szóval lehetőleg minél inkább olyan, mint az Isten. ;) De ez nem lehetetlen, az én apukám például nagyon jól csinálja.

R. A.: Kőszikla.

T. P. P.: Mint egy magas hegy. Szik-

laszilárd, tekintélyt parancsoló, ám mégsem tekintélyelvű, és tapasztalt.

K. Á.: Olyan, aki képes minőségi időt tölteni a gyerekeivel, úgy ahogy az a gyerek adott életszakaszában lehetséges. Legyen olyan, akire érdemes felnézni.

Milyen a jó anya?

R. K.: Nagyon sok mindent lehetne mondani, de talán ami a legfontosabb, hogy szüntelenül érezteti, hogy szeret, úgy, ahogy vagyok, akkor is, ha nagy hülyeséget csináltam.

R. A.: Mindig ott van, ahol szükség van rá.

T. P. P.: Mint egy hús forrás. Gondoskodó, mély (empatikus) és gyengéd.

K. Á.: Legyen türelme a gyerekéhez, találja meg az egyensúlyt a karrier és a család között. Persze tudom, hogy ez nehéz, és nincs is baj azzal, hogy szereti a munkáját, de jó lenne valamifajta harmóniát elérni.

Hogyan védenéd meg gyerekedet a káros társadalmi hatásoktól?

R. K.: Rendszeresen körülölcsofnám a házat szentelt vízzel, és ördögűzőhöz vinném őket. :D A viccet félretéve, ez nehéz kérdés. De például keresnék nekik valami katolikus ifjúsági közösséget, aminek szerintem elég nagy a megtartó ereje.

R. A.: Sokat beszélgetek velük. Amennyire lehetőségeim engedik, befolyásolom, hogy milyen élményeket éljenek, illetve ne éljenek át. De a beszélgetés a legfontosabb eszköz. Előbb-utóbb úgymint csak az marad.

Mennyire tartod fontosnak, hogy a nagyszülők szerepet vállaljanak gyerekeid életében?

R. K.: Természetesen szeretném, ha az életük részévé válnának, mert tudom, hogy csak jó hatással lennének rájuk.

T. P. P.: Szerintem fontos, hogy az a sok tapasztalat, amivel ők bírnak, ne vesszen kárba, valamint az is, hogy a család, ne csak aput, anyut és a testvéreket jelentse. Szóval nagyon.

R. A.: Nagyon fontosnak tartom. A jó nagyszülők teremtenek a gyerekek számára egy másik világot, amit nem

T. P. P.: Jó kérdés. Talán nem csak azt mondanám, hogy káros, hanem azt is, hogy miért (mivel a tiltott dolgok vonzóak egy gyerek számára). Előfordulhat, hogy pár elrettentő példa sem árt.

K. Á.: A katolikus óvoda és iskola meghatározó lehet, ha jó a közösség. Fontos, hogy ne „buborékban” éljen az ember, de úgy érzem az is elég, hogy most egyetemistaként napi szinten szembesülök a másként élőkkel, amikor már vannak biztos alapok.

a hétköznapi rutin határoz meg, ahol többször teljesülnek a kívánságai és ahol kicsit mesészerűbb az élet. Átélik, hogy jelenlétük akkor is hatalmas öröm a nagyszülők számára, ha nem tesznek mást, csak jókat esznek és játszanak.

K. Á.: Nagyon, legalább heti rendszerességgel, például a vasárnapokat együtt lehet tölteni. Fontos a házasság szempontjából is, hogy néha tehermentesítés a nagyszülők a szülőket.

Hogyan képzeld a jövőbeli családod imaéletét?

R. K.: Közös esti imák, szentmisék... De ugyanakkor meglesz a saját időm is Istennel. Számomra fontos, hogy a gyerekeim megtanuljanak minél többféle imamódot, és ne ragadjunk le a szóbeli imáknál.

R. A.: Mindenképpen szerves része legyen a mindennapi életünknek, olyan természetes, mint az esti fürdés.

T. P. P.: Étkezések előtt, meg este, aztán ha Pesten leszek, akkor BKV.

K. Á.: Azt mondják, az ideális házaspár gyerekekkel, kettesben és egyénileg is imádkozik. Napi rutinban ha ebből kettő rendszeresen megvalósulna, az már talán jó alap.

Jó család – jó Egyház

Beszélgetés Csermák Péterrel

Jó család – jó Egyház. Mi jut először eszedbe erről a témáról?

Az otthon melege, egy **elfogadó családi légkör**, mely szeretettel kö-

rülvesz és támogat. A család személyiségünk kibontakozásának az elsődleges helye, hiszen az identitás kialakulásában az első évek a legmeghatározóbbak. Ezért ha arról beszélünk, hogy „jó család – jó Egyház”,

akkor a legelső feladat, hogy a családban erős, saját magunkban nyugvó személyiségekké váljunk. Az új Egyházat – amiről Kentenich atya is álmodik – az erős, szabad, szilárd egyéniségek építik, így megy előre.

A másik, ami eszembe jut, az **Isten-kapcsolat**, amiben szintén nagyon meghatározó lehet a család. Az, hogy gyermekkorom óta minden este otthon együtt imádkoztunk, megalapozta Istenkapcsolatomat. Schönstattban nőttek fel, melynek lelkisége hangsúlyt fektet arra, hogy nem szabad szétválasztani az Isten-kapcsolatot és a hétköznapiakat. Mindez belém ivódott, evidenciává vált.

Személyesen mi volt a legfontosabb dolog, amelyet otthonról magaddal hoztál?

Az, hogy a családom tart engem, akárhol is vagyok. Van egy háló, amiben egymást kísérjük, egymásért imádkozunk, teljesen természetes módon. Például amikor beléptem a Schönstatt-

Atyák közösségébe, édesapám egyszer mesélte, hogy családjunk minden tagjával épp valami kisebb-nagyobb nehézség, baj történik. Szükségem volt egy

nagyobb adag kegyelemre, és ők megkapták a lehetőséget, hogy gyarapítsák a kegyelmi tőkét. De fordítva is igaz: mivel ők nincsenek olyan szerencsés helyzetben, hogy egy szentélytől 20 méterre éljenek, minden nap

imában odaviszem őket...

Az egészséges kapcsolatok hálójának fontosságát később a Schönstatt-Atyák közösségében is megélttem. Ez olyan alap, amelyre lehet építeni, ha mások felé fordulok. Képes vagyok félelmek és belső bizonytalanság nélkül új kapcsolatok teremtésére. Ez nagy érték!

Tehát egészséges, mély és megtartó kapcsolatok, ezáltal egy biztos otthon és innen egy természetes és nyitott odafordulás másokhoz.

Később, majd atyaként sem lesz más dolgom: azokat, akik hozzám fordulnak, velem létesítenek kapcsolatot, az emberi kötődésen keresztül Istenhez szeretném vezetni.

Mit jelent számodra az Egyház?

Az Egyház alapsejtjei a családok és a családokban nevelődő személyek. Krisztussal összekapcsolódva együtt alkotjuk Egyházunkat. Tehát egy állandó kegyelem-forrást és feladatot jelent ez számunkra. Kérdés marad mindig, hogy mit teszek én, hogyan fogom Egyházunkat gazdagabbá tenni, megújítani. Két hónapja például harminc schönstatti fiatalal tíz napot töltöttünk egy plébánián. Különböző lelki programokat szerveztünk (napi esti ima, este fiataloknak, házaspároknak, nőknek, férfiaknak...), és napközben meglátogattuk a lakosokat kettesével házról-házra járva. Na-

gyon szép, mély beszélgetések alakultak ki a hitről, az Egyházzal és a mindennapi életéről. „Az Egyház él, és érdekli, hogy mi van Önökkel!” – ezt az üzenetet közvetítettük.

Ha a „jó Egyházra”, vagy ahogy Kentenich atya mondja: „Az új partokon élő Egyház”, akkor az jut eszembe, hogy azt olyan közösségek alkotják, melyeknek a személyiségei egészségesek, érettek. Ezek a személyek összekapcsolódnak, és olyan légkört teremtenek, amilyen pl. Óbudaváron is van. Ez a kapcsolat kitágul, és lelkiileg sokan (pl. háziszentélyekkel, zarándok Szűzanyán keresztül...) kapcsolódnak hozzá. Végül tovább tágul a kör, és ebben az „új partok Egyházában” az összes ilyen közösség (lelkiségi mozgalmak, rendek, közösségek...) összekapcsolódik. Mindenki viszi a saját karizmáját, és együtt tesznek tanúságot a világnak az élő Egyházzal, közösen apostolkodnak... Hiszem, hogy Kentenich atya álmát együtt összefogva valóra válthatjuk.

Elnökségválasztó 2011

A Magyar Schönstatti Fiúmozgalom 2011. október 16-án tartotta éves elnökségválasztóját, Budapesten a Salesianum Don Bosco Kollégiumban. A nap folyamán megköszöntük Simon Dani egy éves munkáját, aki visszalépett az elnöki pozícióból, és megválasztottuk Palásthy Jánost (Gio) a Mozgalom vezetőjének. A megbízás, a tavalyihoz hasonlóan egy évre szól, újraválasztás természetesen lehetséges.

A napot egy Kentenich-tanulmánnyal indítottuk, Schönstatt alapítását vizsgáltuk, az Alapító-levelt olvastuk közösen. Ezek után Török Péter beszélt a Szeretetszövetségről, a Szűzanyával való kapcsolat ápolásáról, a vezetői szerep felelősségéről és szépségéről.

Az operatív rész délután következett, ekkor értékeltük az elmúlt évet, választottuk meg a Mozgalom új elnökét,

tisztáztuk az idei feladatokat és jelöltük ki a felelősöket. A táborok főszervezője Horváth Gergő (Hori), a Fiúzsínatot Zemlényi Csabi szervezi majd, a Régiók Találkozójának Ther Palkó lesz a házigazdája. A veszprémi hétvégét Palásthy Gergő, a pécsit Bujbácsi Bálint, a panonhalmit Ther Palkó szervezi majd. A Mozgalom pénzügyeiért Bartal Miki felel. A honlap gondozását és a közösségi hely kampányát Kiss Ádám vezeti.

Az idei év hangsúlyos feladatai közé tartozik a Kilenced a közösségi helyért, és a Szeretetszövetségek komolyabb gondozása, a Szövetséget kötötték öszszegyűjtése.

Köszönjük a tavalyi elnökség - különösen Simon Dani áldozatos - munkáját, és kérjük a Szűzanya áldását az új vezetők életére és munkájára.

MHPC!

Páros nap 2011

Idén ismét voltunk a Bartal házaspár által szervezett Páros hétvégén, szeptember 30 – október 2-ig, Győrben. Erre a hétvégére Gergő és Orsi otthonukba fogadták az öt résztvevő párt. Előadó házaspárként ezúttal Kuslits Karcsi és Panka töltötte velünk a bensőséges két napot.

„Önálló személyiség – szülőkről való leválás”, illetve „Közös egység megélése” címmel hallhattunk tőlük előadás-

kat. A két téma között volt lehetőségünk rövid sutyorgásra kettesben. Az előadások gondolataiból: abban az életkorban járunk, hogy érett almaként a földre pottyanva mi is termékeny gyümölcsfává növekedjünk. Ehhez fontos lépés a szülőkről való leválás, önállósodás. Ha már gyökeret eresztettünk, akkor úgy válhatunk egészséges, boldog fává, ha ágainkra terheket, gyümölcsöket vállalunk, melyek ezáltal szétnyílnak, és így bekukucsálhat hozzánk a jó Isten. További kedves em-

lékként őrizzük a párkapcsolatra vonatkozó dió és fonat hasonlatokat. A dió héja védelmet nyújt a belső magnak, és egységgé fogja össze azt. A két önálló személyiség – más-más színű fonalak – összefonódva különbözőségeikkel kiegészítik egymást, így válhatnak még több mindenre alkalmassá és egymás számára ajándékká. A fonatban a harmadik, fehér szál az Isten, ez teszi a bomlékony kettes fonatot erős hármassá.

(A teljes beszámoló megtalálható a honlapon.)

IT2011

Az egész egy korai kelés után kezdődött. Épp indultunk Szlovéniába megmászni a Triglavot, mikor is Dani felhívott, és nekem szegezte a kérdést, hogy „nem lenne kedved jövőre IT-t szervezni?”

Természetesen nem mondtam rögtön igent, mert az ilyen kérdések mindig több mögöttes tartalommal bírnak, mint gondolná az ember. Persze azért később rábeszélte a dologra, így már az ideiben is segédkeztem. Az ötletelés oroszlánrésze a nyár utolsó hetében zajlott, mégpedig

Óbudaváron egy kis gyerekvigyázással egybekötve. Természetesen utána is történtek dolgok, sőt, az IT időpontjának közeledtével egyre nagyobb intenzitással.

Pénteken 10-kor indultunk Pestről (Kinga, Rita és én).

Megérkezvén a kikapolás után egyből a kápolnában találtuk magunkat, ahol a Szűzanya segítségét kérve a hétvégére teljes mértékben megnyugodtunk, és várakozással vegyes örömmel tekintettünk az előttünk álló napokra.

Egy gyors ebéd közben már megjötték az első pionírok, akikre sikeresen át tudtuk ruházni a ránk váró feladatokat egy részét, valamint négy körül Eszter is megérke-

zett, így majdnem teljes erővel neki tudtunk állni a dolgoknak, amiket annyira jól sikerült megcsinálni, hogy a megírt hat óra helyett már háromnegyed hatkor elkezdhattuk a regisztrációt. Szerencsére elemünkben voltunk, így égett a kezünk alatt a munka.

A vacsora természetesen kimaradt, legalábbis egy kis segélyen kívül nem sokat ettünk, de élveztük. Mindenféle apró-cseprő feladat elvégzése után a körhintára is benéztem, ahol az ismerősök és az ismeretlenek egyaránt válaszolni próbáltak egymásnak a Kinga által feltett bugyuta kérdésekre.

Jókor csúszás után az esti játék is elkezdődött a szentélyhez vezető úton. Voltak, akik a „többet ésszel, mint erővel” bölcsessége alapján a hosszabb utat választották, de a győztes így is egy Palásthy lett.

A „zarándoklat” a Kápolnához természetesen jól sikerült, Bálintnak köszönhetően, de ezen, azt hiszem, senki nem lepődött meg, mert hozta a formáját.

A vetítés jól sikerült, valamint az este is jó hangulatban telt egy kis tarokkal fűszerezve. A teát a Szelestei Klán szolgáltatta. Az előadást a Török házaspár tartotta az otthonról, az otthonosságról, valamint a kápolnáról. Külön érdekesség volt, hogy az örvendetes olvasó titkain mentek végig, ami egy kicsit segített más szemszögből látni Mária és Jézus kapcsolatát is.

A finom vacsora után az előesti mise következett, ahol Balázs atya eddigi életem egyik legjobb prédikációjával kápráztatott el minket, akarva-akaratlanul utalva a délelőtti előadásra is. A szentmisét az áldozatok elégetése követte, amely az el-

múlt sok-sok év termése volt, nem csak fiatal részről. Szép kis szertartást talált ki hozzá Dani, bár a focipályán elengedett világító kis hőlégballonok nem mind működtek úgy, ahogy akartuk volna.

Az este az ifjú Csermák házaspár teaházával folytatódott. Legalább tízféle teakülönlegességgel, legóval, és mindenféle egyéb játékokkal.

Még éjfél körül lefeküdtem, hogy majd kettőkor elmenjek szentségimádásra. A tervezett fél óra helyett végül egy óra lett belőle. Mikor három körül visszaértem a szobába, egy még ennél is jobb dolog történt velem: az ágyam foglalt volt, így a földre szorultam a kis hálózsákommal, és duzzogva Sün Balázsra gondoltam.

Reggeli alatt a körülöttem lévő világgal elég erősen éreztettem, hogy nem vagyok tréfás kedvemben. Szerencsére az aratás valahogy helyrerakott. Azt hiszem, hogy ha ez mondjuk nem Óbudaváron történt volna, akkor még mindig duzzognék.

Aratás után Kinga meg Dani ajándékokkal árasztotta el a náluknál kevesebbet dolgozó embereket, de szerencsére ők sem maradtak ki semmiből. Köszö, Móni, hogy te ilyenekre is gondolsz

(részlet Ther Péter Pál beszámolójából, teljes szöveget lásd a honlapon)

Megszületett a lánymozgalom idei jelmondata:

Lányok

Vágyunk fényeddé válni!

Néhány gondolat tőlünk:
 „Az egyik legmeghatározóbb gondolatát szeretném is megosztani veletek: amikor Jézus háromszor megkérdezte Pétert, hogy „Péter, szeretsz te engem?“, akkor először az „agape” szóval teszi ezt (a teljesen tiszta, önzetlen szeretet), mire Péter a „filia”-val válaszol (baráti szeretet), ugyan ez történik a második kérdésnél is, a harmadiknál azonban Jézus már „filiával” kérdezi Pétert. Isten elfogadja azt, amit nyújtani tudok. És arra kér, hogy merjek gyenge lenni. Ezt még émesztenem kell, megtalálni,

hogy ez mit is jelent gyakorlatilag az életben, de nagyon hálás vagyok Istennek ezért az üzenetért!! :)”

„Szombaton egész nap kirándultunk, a hosszú fővárosi tartózkodás után csak úgy ittam magamba a tömény őszt. Tegnap értem vissza Pestre, kissé átfagyva, de egy csomó színes képpel a fejemben és kormos ős-illattal az orromban:)”

„Hogy volt egy nagyon rossz estém, és nem panaszkodtam róla senkinek, csak imádkoztam, és másnap minden visszaállt a helyére!”

„A vasárnapi misén majdnem az egész család együtt volt :)”

„Olvastam egy könyvben, hogy volt egy asszony, akinek mikor valami nehéz volt, azt felírta egy cetlire és belerakta a Szentírásba. Ezzel Isten kezébe helyezte az ügyet. És szilveszterkor ezeket a cetliket elővette, és jobb oldalra rakta azokat, amik elmúltak, amiket a Jóisten elintézett, bal oldalra azokat, amik még mindig problémák voltak. Bal oldalon mindig kevesebb volt. A jobb oldali cetliket meg kidobálta. A bal oldalon lévőket visszarakta, és kezdte újra az egészet. És ahogy megfigyelte, egy-két évnél tovább egy cetli sem maradt a Szentírásban. Mert a mi Istenünk nagyon jószágos és szerető!!

Ez egy kedves dolog volt, tetszett, akár még alkalmazni is lehetne :)”

FOTÓK KÖNNYEDÉN

FÉNYKÉP PÁLYÁZAT 2012

www.csolodok.schoenstatt.hu/oazis

SZERETNÉD A FOTÓIDAT AZ OÁZISBAN VISZONTLÁTNI?

Szeretnénk az OÁZIS újságot közelebb hozni az olvasóihoz, szívesen válogatnánk a közösség képeiből. Ezért kérünk, fényképezz, küldd be! Már meglévő képeidből is küldhetsz, vagy készíts frisseket! A legjobb fotók készítői között értékes nyereményeket sorsolunk ki.

Részletek az **Oázis facebook** oldalán.

- Ajánlott témák:
- emberek, családok, gyerekek
  - kapcsolatok, életképek,
  - elcsúszott pillanatok, hangulatok
  - érdekes jelenségek, beállítások
  - csendélet
  - különleges épület.

A minket körülvevő valóság szép megörökítéseit várjuk minimum **1 Mb-os, 300 dpi-s** minőségben.

A képeket az **oazis.palyazat@gmail.com** címre küldjétek!

Határidő: 2012. február 29.

A legjobb fotók beküldői között értékes nyereményeket sorsolunk ki. Izgatottan várjuk a képeket: az újság szerkesztősége.

Hogy igazán jó képeket tudjatok készíteni, **Kristek András** írt egy nagyszerű jegyzetet, ami teljesen amatőrök számára is röviden és érthetően mutatja be a fényképezés fortélyait. Kis gyakorlással egészen profi képeket készíthetsz! Az írássorozat első része már megtalálható a honlapon: csaladok.schoenstatt.hu/oazis/fotok.konnyeden

Olyan nehéz lenne otthon, kis géppel sokkal jobb képeket készíteni? Szó sincs róla! Mindenki készíthet „profi” képeket. Ha érdekel, tarts velünk!

Csonkig kell égni

Ha tenned kell valamit:
tedd egészen szépen,
és légy mindig mindenre
áldozatkészen.

Ha szólnod kell egy ügyért:
egész céltudatos légy,
de köszönetet hálát
soha semmiért ne végy.

Ha adnod kell valamit:
egész sziveddel adj,
és közben magad előtt is
elrejtve maradj.

Ha hallgatnod kell Érte:
egészen csendesülj el,
mert aki nagyon szeret,
mindig mindent elvisel.

Ha segíteni hívnak:
vidd el egész magadat,
de közben felejtsd otthon
a saját akarodat.

Folytathatnám tovább:
mi mindent kell még egészen tenni,
és közben észrevétlenül
engesztelő áldozattá lenni.

Csak szeress mindig bátran!
Nem kell semmitől se félni!
És ne felejtsd el,
hogy életed Istentől kapott gyertyájának
EGÉSZEN CSONKIG KELL ÉGNI!

Tönköly Rózsa

